

Ikt. sz.: NOB/37-1/2012.

NOB-19/2012.
(NOB-51/2010-2014.)

J e g y z ő k ö n y v *

az Országgyűlés **Nemzeti összetartozás bizottságának**
2012. június 12-én, szerdán, 13 óra 15 perckor
az Országház földszint 1. számú termében
megtartott üléséről

* *A jegyzőkönyv eredeti hitelesített példánya az Országgyűlés Levéltárában megtalálható.*

Tartalomjegyzék

<i>Napirendi javaslat</i>	3
<i>Az ülés résztvevői</i>	4
<i>Elnöki bevezető</i>	5
<i>A napirend elfogadása</i>	5
<i>Tájékoztató az Új-Dél-Walesi Magyar Szövetség (Ausztrália) tevékenységéről. Előadó: Kardos Béla tiszteletbeli elnök (Új Dél-Walesi Magyar Szövetség)</i>	5
<i>Tájékoztató az Amerikai Magyar Református Egyház tevékenységéről. Előadó: Szabó Sándor püspök</i>	8
<i>Tájékoztató a Brünni Magyar Polgári Egyesület tevékenységéről</i>	14
<i>Képviselői kérdések, hozzászólások</i>	17
<i>Válaszadás</i>	21

Napirendi javaslat

1. Tájékoztató az Új-Dél-Walesi Magyar Szövetség (Ausztrália) tevékenységéről
Előadó:
Kardos Béla, a szövetség tiszteletbeli elnöke

2. Tájékoztató az Amerikai Magyar Református Egyház tevékenységéről
Előadó:
Szabó Sándor püspök

3. Tájékoztató a Brünni Magyar Polgári Egyesület tevékenységéről
Előadó:
Lelovics Pál, az egyesület elnöke

4. Egyebek

Az ülés résztvevői

A bizottság részéről

Megjelent

Elnököl: **Potápi Árpád János (Fidesz)**, a bizottság elnöke
Dr. Szili Katalin (független), a bizottság alelnöke
Csóti György (Fidesz)
Ékes Ilona (Fidesz)
Köszegi Zoltán (Fidesz)
Szabó Vilmos (MSZP)
Szávay István (Jobbik)
Dr. Stágel Bence (KDNP)

Helyettesítési megbízást adott

Dr. Kovács Ferenc (Fidesz) Potápi Árpád Jánosnak (Fidesz)
Dr. Hoppál Péter (Fidesz) Ékes Ilonának (Fidesz)
Kalmár Ferenc András (KDNP) Csóti Györgynek (Fidesz)
Dr. Dorosz Dávid (LMP) dr. Szili Katalinnak (független)

Meghívottak részéről

Hozzászólók

Kardos Béla tiszteletbeli elnök, Új-Dél-Walesi Magyar Szövetség
(Ausztrália)
Szabó Sándor püspök, Amerikai Magyar Református Egyház
Lelovics Pál elnök, Brünni Magyar Polgári Egyesület

Megjelent

Dr. Wetzel Tamás miniszteri biztos, Közigazgatási és Igazságügyi
Minisztérium
Zahorán Ákos alelnök, Chilei-Magyar Kulturális Egyesület
Nagy József, Brazília
Adorján Dezső Zoltán püspök, Romániai Evangélikus-Lutheránus Egyház
Fehér Attila egyházi főtanácsos, Romániai Evangélikus-Lutheránus Egyház

(Az ülés kezdetének időpontja: 13 óra 15 perc)

Elnöki bevezető

POTÁPI ÁRPÁD JÁNOS (Fidesz), a bizottság elnöke, a továbbiakban ELNÖK: Jó napot kívánok! Tisztelt Hölgyeim és Uraim! Mindenkit sok szeretettel köszöntök a Magyar Országgyűlés Nemzeti összetartozás bizottsága mai ülésén. Köszöntöm képviselőtársaimat, köszöntöm előadóinkat, köszöntöm a különböző hivatalok munkatársait, a sajtó képviselőit, és természetesen köszöntöm azokat, akik a mai bizottsági ülésünk előadóiként vannak itt, illetve a magyarságot képviselik a különböző országokban. Köszöntöm Kardos Béla urat, az Új-Dél-Walesi Magyar Szövetség tiszteletbeli elnökét, aki az első napirendi pontunk előadója lesz. A második napirendi pont előadója lesz Szabó Sándor püspök úr, aki az Amerikai Magyar Református Egyház tevékenységéről tart előadást. A harmadik napirendi pont keretében a Brünni Magyar Polgári Egyesület tevékenységéről Lelovics Pál elnök úr tart előadást. Szeretném még körünkben üdvözölni dr. Wetzel Tamás miniszteri biztos urat, aki megtisztelt bennünket a jelenlétével, illetve segíti a munkánkat, Zahorán Ákos urat, a Chilei Magyar Kulturális Egyesület alelnökét és Nagy József urat Brazíliából. Biztosan sokakat kihagytam a felsorolásból, ezért elnézést kérek. Végül mindenkit köszöntök, aki köztünk van, és velünk együtt van.

A napirend elfogadása

Tisztelt Képviselőtársaim! A napirendi javaslatot megkapták. Ma az Egyebekkel együtt négy napirendi pontot tárgyalunk. Megkérdezem: kik fogadják el a napirendet? *(Szavazás. – Mindenki jelez.)* Mindannyian elfogadtuk, köszönöm szépen.

A jegyzőkönyv számára szeretném bejelenteni, hogy dr. Kovács Ferenc alelnök urat én helyettesítem, dr. Hoppál Péter képviselő urat Ékes Iona képviselő asszony helyettesíti, Kalmár Ferenc András képviselő urat Csóti György képviselő úr helyettesíti, végül dr. Dorosz Dávid képviselő urat dr. Szili Katalin alelnök asszony helyettesíti.

Tájékoztató az Új-Dél-Walesi Magyar Szövetség (Ausztrália) tevékenységéről. Előadó: Kardos Béla tiszteletbeli elnök (Új Dél-Walesi Magyar Szövetség)

Első napirendi pontunk tájékoztató az Új-Dél-Walesi Magyar Szövetség tevékenységéről. Az előadó Kardos Béla, a szövetség tiszteletbeli elnöke, akit újra köszöntök, és átadom elnök úrnak a szót.

KARDOS BÉLA tiszteletbeli elnök, Új-Dél-Walesi Magyar Szövetség (Ausztrália): Tisztelt Elnök Úr, Elnök Asszony, Bizottsági Tagok és Vendégek! Ahogyan a Nemzeti összetartozás bizottsága számára előzetesen megküldött anyagomban jeleztem, szeretném a tavaly október 24-én a Canberrai Nagykövetségen Semjén Zsolt miniszterelnök-helyettes úr részvételével rendezett „Nemzeti összefogás a határokon és a tengeren túl” című konferencián elhangzott felszólalásomban felvázoltakat néhány további részlettel kiegészíteni. Ennek bevezetéseként szeretném a következőket közölni. A nemzeti emigrációt jelentő 1945-ös és 1956-os menekültek a világháború és a diktatúrák áldozataiként kerültek külföldre és a tengerentúlra. Nem a jobb megélhetés, a nyereség, a gazdasági elgondolások készítették őket Magyarországot elhagyására, hanem a politikai eltökéltségtől motiválva hagyták el hazájukat, szabadságvágyból. Egy országra rátelepedett kommunista ideológia fojtogató öleléséből igyekeztek megszabadulni, és külföldön, a tengerentúl letelepedve Magyarország függetlenségének visszaállításán fáradozni. Ez jellemezte az európai, az észak- és dél-amerikai, a kanadai és az ausztráliai nemzeti emigráció magatartását évtizedeken keresztül.

Az úgynevezett rendszerváltozásig az ausztráliai nemzeti emigráció egységes álláspontot képviselt. Célkitűzése volt megdönteni a világhatalomra törő kommunista

ideológiát és kiszabadítani a vasfüggöny mögötti országokat a szovjet hódoltság diktatúrájából. Ennek bekövetkeztével felütötte fejét a hazaihoz is hasonló megosztó politikai diverzió, amely radikálisabb megoldásokat követelt több kérdésben. Például a kommunista bűnök megtorlása, a kártérítések elégtelensége és a trianoni revízió stb. Érthetetlen volt számunkra a Horn-kormány megválasztása, és bűnös tetteként értékeltük az állami vagyon eltekozlását, elprivatizálását.

Bekapcsolódtunk 1952-ben a Csoóri Sándor vezette Magyarok Világszövetsége munkájába. Úgy gondoltuk, hogy most megvalósulnak a még 1938-ban lefektetett elvek a világ magyarságának integrálására. Évente több ezer dollár támogatást nyújtottunk Ausztráliából a határon túli őshonos magyar kisebbség talpraállítására, megsegítésére. Felszólaltam mint NGO a Magyarok Világszövetsége nevében nemzetközi konferenciákon – EBESZ, ENSZ stb. – az elszakított részekben véreinket ért emberi jogi sérelmek ügyében, és támogattam jogos autonómiaigényeiket. A Magyarok Világszövetsége zászlaja mögé tömörítettük a világban és a nagyvilágban működő magyar szervezeteket. Ez az építő munka zárlatot kapott 2000-ben, amikor a Magyar Világszövetsége közgyűlésén nem az első Orbán-kormányral egyetértő együttműködés jutott érvényre, hanem Patrubány Miklós elnökké választásával egy radikális magatartás, ami az Európai Unióval szembeni szkepticizmust és a kiereszkolt népszavazást eredményezte a kettős állampolgárság kérdésében, ami kudarchoz vezetett. Ez a zárlat azóta sem lett kijavítva és a biztosíték a helyére rakva.

Ez a megosztó radikális álláspont az ausztráliai magyar közéletre is kihatott, felszámolva az ötvenéves példamutató együttműködést. Az Ausztráliai és Új-Zélandi Magyar Szövetség kizárta alapító tagját, az elnökségem alatt működő New South Walesi Magyar Szövetséget, miután nem voltunk hajlandók az általuk képviselt álláspontok elfogadására. Például elutasítani és felszámolni a nekünk nem tetsző magyar kormányokkal és nagykövettekkel az identitásunk megőrzése érdekében folytatott korrekt kapcsolatokat, és nem voltunk hajlandók a Patrubányi vezette MVSZ-szel politikai színezetű kalandokban együttműködni. Véleményünk szerint tudomásul kell vegyünk a magyar polgárok által demokratikus úton megválasztott kormányokat, az MVSZ-nek pedig kizárólag a magyarság integrálása, a magyar nyelv és kultúra, a magyar történelmi hagyományok ápolása kellene hogy legyen a feladata, erre kellene hogy törekedjen, nem pedig megosztó politikai ambíciókra.

De ha már felhoztuk a politikát, akkor elvártuk volna a Magyarok Világszövetségétől, hogy amikor a Bajnai-kormány bezárta a tengeren túli magyar központokban működő magyar főkonzulátusokat, akkor legalább tiltakozott volna ezen nemzetellenes cselekedet ellen. Nálunk Ausztráliában a radikálisak velünk szemben egyenesen örvendeztek a Sydneyi Főkonzulátus bezárásának. Most érezzük ennek visszaütő következményét, amikor a nemzetegyesítés ügye a könnyített eljárással megszerezhető kettős állampolgárság felvétele Ausztráliában milyen gyenge eredményeket mutat.

Az idestova több mint 60 éves nemzeti emigráció kihalófélben van. Nagy öregjei, a katonák és az intellektuelek, akik Ausztrália nagyobb magyarlakta városaiban, Melbourne, Sydney, Adelaide, Brisbane, Perth, megteremtették a magyar házakat, magyar iskolákat, magyar cserkészetet, a népi tánccsoportokat, az egyházi közösségeket, a különféle egyesületeket, ma már a saját maguk által létrehozott magyar temetőikben alusszák örök álmukat a szabadságharcosok többségével egyetemben.

Jómagam és feleségem gyerekként hagytuk el Magyarországot, és fiatalkoromban érkeztem Ausztráliába. Mára a 82 éves kort megélve, hét unokával és egy dédunokával az utolsó mohikánok egyikeként tevékenykedem utódainknak, a 3-4. generációnak a magyar identitásban való megtartásáért. Csapó Endre barátom a déli félteke egyetlen magyar nyelvű hetilapjának, a Magyar Életnek főszerkesztője nemrég töltötte be 90. életévét. Írásai világviszonylatban olvasottak, hiszen számos újság veszi át azokat és interneten is terjed.

Szíves figyelmükbe ajánlom a május 31. számban megjelent A nemzeti összetartozás napja és a június 7. számban megjelent A Világszövetség-vita margójára című vezércikkeit. Ezeket átadtam és másolatok készülnek róla, és a bizottság tagjai meg fogják kapni. Ezekből is kiolvasható, hogy gondot jelent az utánunk következő generációknak a magyar identitásban való megtartása és az általuk képviselt értékeknek, a nyugaton szerzett sokoldalú tudásnak és tapasztalatnak Magyarország számára való értékesítése.

Ennek a kettős feladat szerepkörének a jövőben nagy jelentősége van mindkét fél számára. Véleményünk szerint ezt a nagykövetségen és a főkonzulátuson szolgálatot teljesítőknek kellene a jövőben motiválni és ellenőrizni. Vagyis nem elegendő csak a szorosán vett és előírt külügyi és konzuli teendőket ellátni. Olyan diplomatákra és konzulokra van szükség, akik a szívükön viselik a rendeltetési helyükön élő magyar származású egyéneknek identitása megőrzését és fejlesztését, akik feltérképezik és hasznosítják az általuk képviselt sokoldalú értékeket Magyarország számára.

Tehát az ideális elvárás az lenne, hogy a nagykövetségeken és főkonzulátusokon szolgálóknak kellene figyelemmel kísérni és gondoskodni arról, hogy az önkéntes magyar vezető bekapcsolásával és közreműködésével tanítókat és tankönyveket kapjanak a hétvégi magyar iskolák, népművelő és tánctanárokat a magyar táncsoportok, dramaturg előadókat a cserkészek és ifjúsági szervezetek, lelkészeket, liturgiai anyagokat az egyházi közösségek, magyar ápoló személyzetet az öregotthonok. Mindezt a távolba szakadtak identitása megőrzésére. Ugyanakkor fel kellene kutassák szintén magyar vezetők segítségével azokat a Magyarország számára fontos értékeket és kapcsolatokat, amikkel hivatásuk folytán a magyar származású véreink rendelkeznek a gazdaság, az ipar, a tudományosság, a kultúra, az államigazgatás, az egészségügy stb. szerteágazó területein.

Figyelemmel kellene kísérniük, hogy Magyarországon milyen szakmai jelentőségű továbbképző tanfolyamokra nyílik lehetőség a tanítók, tanárok, ifjúsági és cserkészvezetők számára. Milyen oktatási lehetőségek középiskolai diákok, táncosok és felsőfokú végzősök képzésére, mint például a Balassi Bálint Intézet, a Magyar Művelődési Intézet, stb. Motiválniuk mindazokat, akiket meg lehetne hívni magyarországi professzionista konferenciákra, hogy bekapcsoljuk őket a magyar tudományosság vérkeringésébe. Például a Magyar Tudományos Akadémia köztisztviselői tagsága, stb. Gondolunk itt közép- és főiskolai, valamint egyetemi tanárookra, orvosokra, képző- és iparművészekre, parlamenti képviselőkre, mérnökökre, kutatókra, zeneművészekre, könyvtárosra, katonákra, iparosokra, üzletemberekre és gazdasági területen tevékenykedő vállalkozókra, polgármesterekre, önkormányzati képviselőre, stb. Van belőlük éppen elég Ausztráliában.

Végezetül szeretném az Országgyűlés Nemzeti összetartozás bizottsága figyelmébe ajánlani az Ausztráliában megkezdett és meghonosodott identitás konferenciákat, amelyekből idáig hatot sikerült megvalósítani. Ezeken megjelentek a hétvégi magyar iskolák tanítói, tanárai, a cserkészek vezetői, a táncsoportok vezetői és oktatói, a történelmi egyházak lelkészei és az egyházi közösségek, az öregotthonok, a magyar házak és klubok igazgatói, az egyéb szervezetek vezetői, mindazok, akik fontosnak tartják önazonosságuk megtartását. Sokan több ezer kilométert utaznak, hogy feltöltsenek az itt hallottakkal és tapasztaltakkal. Ezekre a tanácskozásokra meghívjuk azon magyarországi állami intézmények és a civil szféra vezetőit, akiknek hivatalból vagy önként vállalt elkötelezettségük révén feladatuk a tengerentúli magyaroknak segítséget és támogatást nyújtani identitásuk megtartásában. Az eddig meghívottak sora és az eredmények igen imponálóak. Fontos lenne, hogy a tanácskozások további folytatásához támogatást kapjunk a Bethlen Gábor Alaptól. Fontos lenne továbbá, hogy a Nemzeti összetartozás bizottsága figyelemmel kísérje a magyar diaszpóra elvárásait, és hozzájáruljon ahhoz, hogy azok meg is valósuljanak.

Elvárásainkat így lehetne fogalmazni: Először. Miután a tengerentúli diaszpóra létszáma nagyjából megegyezik a Kárpát-medencei szórványával, ezért ügyintézésüket ennek

megfelelően kellene megszervezni. Nem elegendő, hogy a Közigazgatási és Igazságügyi Minisztérium Nemzetpolitikai Államtitkárságán csupán dr. Kocsis Attila, mint osztályvezető, egymagában intézi a diaszpóra ügyvitelét. Referensekre lenne szükség, akik ellátják Európa, Észak- és Dél-Amerika, Kanada, Ausztrália, Közép-, Közel- és Távol-Kelet ügyintézését.

Másodsor. A tavaly felállított Diaszpóra Tanács rövid távon segíthet megoldani a külföldi, tengerentúli magyarság integrációját, de hosszú távon már szükség lenne egy olyan sajátos érdekeket szolgáló önálló intézményre, mint amit 1938-ban a Magyarok Világszövetsége révén megálmodott a két tervező, Teleki Pál és Perényi Zsigmond. A szórvány és a diaszpóra gondjai az identitás megtartására nagyjából közösek, de azok megoldására teljesen más eszközökre van szükség, amelyeket nem lehet egy kalapba rakni.

Harmadsor. Haladéktalanul meg kell nyitni a Sydney-i főkonzulátust. Amíg ez nem működik, és nem fogja össze Ausztrália és Új-Zéland tiszteletbeli konzuljainak működését, addig a Canberrai Nagykövetséget kellene megerősíteni egy utazó konzullal, aki rendszeresen járja a nagyobb városokat, és tevékenységével közreműködik a honosítási eljárásokban.

Köszönöm, hogy meghallgattak. (*Taps.*)

ELNÖK: Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Meghívottaink, Képviselőtársaim! Szeretném javasolni, bár külön-külön szoktuk a napirendi pontokat tárgyalni, így a három napirendi pontot, illetve a meghallgatásokat vonjuk össze, és utána tegyük fel a kérdéseket, és a kérdezők majd nyilván megjelölik, hogy kiket szeretnének kérdezni. Ha ezt elfogadják, egy fejbőlintással jelezzék. (*Igen jelzések.*) Köszönöm szépen.

Megadom a szót Szabó Sándor püspök úrnak.

Tájékoztató az Amerikai Magyar Református Egyház tevékenységéről. Előadó: Szabó Sándor püspök

SZABÓ SÁNDOR püspök, Amerikai Magyar Református Egyház: Tisztelt Elnök Úr, Alelnök Asszony, Bizottsági Tagok! Kedves Vendégek! Szeretettel köszöntök mindenkit az Amerikában élő magyarság nevében, az Amerikai Magyar Református Egyház vezetősége és gyülekezetei nevében. Köszöntésemet hozom mindnyájatoknak. Megtiszteltetés, hogy itt lehetek ezen a bizottsági ülésen, és szeretném tájékoztatni a bizottságot az Amerikai Magyar Református Egyház életéről a diaszpórában. Hat éve vagyok az Amerikai Magyar Református Egyház püspöke. 24 éve hagytam el Magyarországot az egyik helyi, az ontarioi, Kaliforniában működő gyülekezet meghívására, és azóta ennek az egyházközségnek vagyok a lelkipásztora, egyben hat éve az Amerikai Magyar Református Egyház püspöke is. Ebből a 23 évből, az ott eltöltött szolgálatból levont tapasztalataim alapján szeretném elmondani a gondolataimat, a meglátásaimat életünkkel, a szolgálattal kapcsolatban.

Amikor a világban élő magyarságról beszélünk, mindig beleesünk abba a hibába, hogy nem tudjuk meghatározni magunkat, hogy kik vagyunk, nem tudjuk pontosan megmutatni a térképen, hogy hol találhatnánk meg a haza határán túlra került magyarság nagy részét, mert egyszerűen a szétszórás miatt a szórvány állapotában a nagyvilágot tudnánk megjelölni helyünknek. Nyugat-Európa, Egyesült Államok, Kanada, Ausztrália, Új-Zéland, Dél-Amerika, Dél-Afrika azok a földrajzi helyek a Kárpát-medencei magyar hazán kívül, ahol magyar testvéreink nagyobb számban élnek. Beszámolóm az amerikai magyar egyházaink és az itt élő magyarság helyzetét közösen vizsgálja. A tengerentúli diaszpóra amerikai kontinensen élő csoportja vagyunk, de ugyanezeket a jellemzőket lehet elmondani a többi kontinensen élő és szolgáló közösségeinkre is. Az itt szolgáló egyházaink és szervezeteink életét részben egy nagy egészben kell látnunk, hiszen főleg Amerikában a keleti és a nyugati parton alakult egyházaink mindkét nagy területen hasonló nehézségekkel küzdenek. Talán ez lenne a legmegfelelőbb meghatározás, hogy diaszpórában élő etnikai közösség vagyunk, amelyre különféle elnevezés adható, mint külföldi bevándorló, menekült, vendégmunkás,

száműzött, tengerentúli közösség, etnikai közösség idegen országban, de csak fizikailag szakadtunk el a hazától, azonban szétszórásunk története a lelkünkben él. Mivel az utolsó 20 évben nyerte el valódi jelentését, mivel nincs jobb meghatározás, így a diaszpóra elnevezést használom a továbbiakban, amely meghatározás csak az utolsó 20 évben nyerte el valódi jelentését, a hazától távol élő közösségeinkre utalva.

Tehát az új hazában, magyarságunk tudatában egyházakba, klubokba, szervezetekbe tömörültünk. Ez határozza meg közösségi életünket, így a befogadó országban megszerveztük térbeli önkifejeződésünket, egyházak, szervezetek lettünk, amit igyekszünk a nemzeti térség kibővítésében is megmutatni, újabb közösségeket szervezni, amennyiben erre lehetőségünk van, mivel szétszórva, főleg a világvárosok forgatagában élünk egy országon belül is. Eleven emlékekkel, erős gyökerekkel, de az idegenség érzésével élünk az új országban, ahol a szülőföld mítoszával és a valamikori hazatérés vágyával a szívünkben a szülőföld további támogatása aktív cselekvésre ösztönöz bennünket. Ez egy diaszpórában élő ember érzésvilága, aki még kötődik a múlthoz, és nem olvadt bele az új ország vegyes közösségébe. Diaszpóralétünk többet jelent attól, minthogy elvándoroltunk, elmenekültünk, vagy egyéb okok miatt távol élünk a hazától. A távollét érzése törést jelent, amelynek megoldása abban van, hogy nem akarunk elszakadni az óhazától, azért is vagyunk itt néhányan, akik képviseljük a diaszpóra magyarságot. A diaszpóra a veszteség, a kiszolgáltatottság világa, az eredet traumája. Az idegenben élés, az óhazától való elszakítottság megélése teher, de nem lehet végleges állapot. Amikor a diaszpórában élő magyarság továbbéléséről beszélünk, akkor elsősorban a fennmaradása, a megmaradása a legfontosabb feladat, ez pedig azt jelenti, hogy munkáljuk az önazonosságunk megélését és az örökség továbbadását. Szándékunkat a magunkkal hozott múltbeli értékek átadásán alapuló kisebbségi csoportként fennmaradás akarata jellemzi és határozza meg. Saját magunk megfigyelése alapján megállapíthatjuk, hogy diaszpóra életünk legfontosabb kritériuma az idő, amely vizsgáztatja idegenben élésünk tartósságát és több generáción keresztül való fennmaradásának vágyát.

Nagy segítség a csoporton belül sokaknak, hogy az utóbbi két évtizedben megadatott az óhazával való kapcsolat újraépítése vagy az odaváló visszatérés lehetősége, amely új formát alakít ki, és egy új önazonoságlét lehetőségét adja, amelyben a haza elhagyásával járó veszteség itt válhat támogató erőforrássá a nemzet számára, mint egyesületi szervezet és kommunikációs hálózatok kiépülése, jótékonykodás, lobbizás, rokonsági kapcsolatok, gazdasági befektetés vagy egyéb más területeken. A kapcsolat a két évtizeddel ezelőtti években is megvolt, hiszen az el nem szakadás érzését ápolva munkálkodtak akkor is, és munkálkodnak lelkiismeretesen, felelősen ma is nagyon sokan a maguk módján az óhaza és az összmagyarság érdekében, nemcsak egyszerű emberek, de művészek, írók, költők, tudósok, lelkészek, politikusok, katonák, lobbizók, akik történelmi, gazdasági, társadalmi, politikai tényekkel, irodalmi, kulturális értékekkel gazdagították új hazájukat, amikor kint, az idegenben küldetéses magyarságszolgálatukat végezték. Az új környezetben új életfeltételek és körülmények között új viszonyítási rendszert alakított ki a diaszpóráközösség, így a világra és az óhazára való nagyobb rálátással, eltérő viszonyítási rendszerrel, dinamikus gondolkodással, több kultúrára való nyitottsággal, a nemzeti kincs nagyobb eszmei értékelésével ajánlhatja fel értékeit az anyaországnak.

Bárhon élünk magyarokként a határokon kívül, mi szétszórtságban és szórványban élő kisebbségi népcsoport vagyunk, mert a befogadó államközösségen belül nem koncentráltunk egy meghatározott területre, a befogadó országban, különböző városokban telepedtünk le. Helyzetünk teljessége és tartóssága attól függ, hogy az előző generáció mennyire tudja tovább éltetni az itt felnőtt és később itt született új generáció felé a mítoszt, az emlékképet az óhazához, amelyhez az újak már nem azonos módon és nem azonos mértékű hatásokkal kötődnek és ragaszkodnak. Ez természetes is, hiszen az új generáció már nem minden esetben beszéli a magyar nyelvet.

Az, hogy még van magyarság a diaszpórában, az csak annak köszönhető, hogy nem felejtettük el, hogy kik vagyunk, és honnan jöttünk. Ezáltal lett fájdalmas szétszórtságunk óriási jelenlét és üzenet is a világnak, hogy vagyunk, de nemcsak önmagunkért, hanem magyarságunkért is helyállunk a világban, amely küldetés.

A magyar diaszpóra célja és törekvése, a magyar nemzeti értékek megbecsülése, védelme, terjesztése, amelyet a közösség örömmel, nagy-nagy áldozatkészséggel és magyarságunkra nézve büszkén végez, vállalva a magyar származást és a gazdag kultúrát.

A hazától távol élő közösségeink és az anyaország közötti viszony problémája, valamint a nemzetközi konfliktusok természetének átalakulása miatt a diaszpórák a nemzetközi kapcsolatok elméletében és politikai jellemzéseiben is előtérbe kerültek. A tengeren túli magyarság fogyása és gyengülése, de különösen az alakuló és változó politikai helyzet is meghatározza a mozgulást abban az irányban, hogy megtudjuk, milyen lesz a jövőben az óhazai egyház felénk nyilvánuló indulata, tehát itt most egyházi gondolatot hozok, gondolok az egyesülés kérdésére. Bizonyára sokan tudják azt, hogy annak idején, 2009-ben az Amerikai Magyar Református Egyház is aláírta a Generális Konventbe, tehát a nagy Magyar Református Egyházba való belépését, de arra is kérdéses ez, hogy milyen lesz az új magyar kormány államhatárokon átívelő kapcsolata a diaszpóra magyarsággal.

Felelősek vagyunk egymásért, magyar a magyarért. Ezért arra lenne szükség, hogy jobban lássuk az elmúlt két évtizedben kialakult viszonyulásunkat az óhaza és a több kontinensen élő magyarság kapcsolatában, valamint az, hogy esetünkben a diaszpóraegyházat leszűkítve önmagunkra az amerikai magyar reformátusok milyen szerepet tölthetnének be az egységes magyar református térben vagy az egységes magyar nemzetében.

Két évtizedes amerikai-magyar lelkipásztori szolgálatom alatt meggyőződtem arról, hogy nagy munkát végzett a diaszpóra magyarság az elmúlt száz évben. A diaszpóra magyarság hatalmas erőfeszítésekkel hozott létre maradandó alkotásokat, magyar iskolákat, újságokat, egyházközösségeket, klubokat, cserkészetet. Mindegyik, amelyik túlélte a nehézségeket távol az óhazától, valahol idegenben, társadalomszerkezeti missziót teljesít. Csak ha arra gondolok, hogy népünk kiemelkedik abban is, hogy mint etnikai közösség a legtöbb templomot építette Amerikában. Figyelemre méltó teljesítmény, nem beszélve tudósok, művészek, írók, költők elévülhetetlen életművéről. Gyakran hangzott el igény arra, hogy nagyobb segítséget kaphatna a diaszpórában élő magyarság az óhazától, amit azonban sokszor a rossz politikai elképzelések nem tettek lehetővé ezelőtt. Megvalósulhat-e, hogy óhazai segítséggel szerveződjön meg egy tudományos kutatóprogram, amely részletesen felméri a diaszpóra magyarság értékeit, támaszkodva az eddigi és jelenben végzett eredményekre, amelyek nem teljesek és átfogóak. Kevés olyan hely vagy szervezet van – Amerikáról beszélek – a keleti parton, Washington D. C., Amerikai-Magyar Református Egyesület, Ligonier Pennsylvania, Bethlen Otthon, New-Brunswick, New-Jersey, Amerikai Magyar Alapítvány, hogy csak a református egyházainkhoz közelállókra említsem. Ahol könyvtárakban, gyűjteményekben, múzeumokban lehetne bemutatni az ott élő magyarság életét, szokásait, a megtartott, szívben és hitben megőrzött magyar értékek iránti ragaszkodást. Nem kellene hazaszállítani Magyarországra ezeket a kincseket mint azt tették már sokan. Lehetne egy központi hely vagy több, egy keleti parton, a másik a nyugati parton, amik szolgálhatnának országos központokként, amelyekben ki lehetne alakítani múzeumokat, könyvtárat, színházat, templomot és szoborparkot, sportlétesítményt stb. stb., amely tudatosan hirdethetné amerikai-magyar önazonosságunk gazdag értékeit.

A diaszpóra magyarság egyházi élete mindig meghatározó volt a magyarság megtartásában, szinte a kivándorlásuk első pillanatától kezdve kapcsolódik a vallásos élet a fennmaradáshoz. A huszadik század első évtizedeinek kivándorlási hulláma által nagyon sok magyar hagyta el országunkat, főleg a gazdasági nehézségek miatt. Az Amerikába érkezők nagy részének terve volt, hogy rövid munkavállalás és itt-tartózkodás után visszamennek az

óházába, miután anyagilag biztosították maguknak és családjainak az otthoni megélhetést. Ez nem így történt, ami arra kényszerítette őket, hogy Amerikában maradjanak, letelepedjenek, és ott folytassák életüket.

Az akkori magyar ember számára a közösségbe való szerveződés volt a legfontosabb feladat, hiszen legtöbbször nem beszélték az új haza nyelvét, így gyorsan megalakult szervezetekben, főleg az egyházaknál találták meg azt a helyet, ahol egymás között otthon voltak. Az akkori egyházi élet elindulásáról, a református egyház megalakulásáról és az Amerikában megmaradó magyarság egyházi, vallásos életének mindennapjairól nagyon kiváló és figyelemre méltó tanulmány jelent meg A kitántorgott egyház címmel nagy tiszteletű dr. Komjáthy Aladár református lelkész írásában. A könyv részletesen tárgyalja az akkor, a keleti parton szerveződött körülbelül száz korabeli magyar református egyház életét és munkáját az 1800-as évek vége és 1900-tól a második világháborúig. Nem említi meg a később, az '50-es években a nyugati parton, Kaliforniában, főleg Kaliforniában elinduló egyházi szerveződések, amelyeknek nyomán a Csendes-óceán partján is alakultak új református gyülekezetek, San Francisco, San Bernardino, Los Angeles, Rexeda, Hollywood, Ontario városokban. Később a közelmúltban, 2005 után kisebb, úgynevezett misszióegyházak alakultak, San Diego, Kalifornia, Seattle, Washington, Denver, Colorado, Dallas, Texas, Huston-Texas, Austin-Texas, Honolulu, Hawaii, Portland, Oregon városokban az ott élő kisebb-nagyobb számú magyarság között.

Ugyancsak a keleti parton alakult új gyülekezet az utóbbi öt évben: Boston, Massachusetts, Philadelphia, Pennsylvania, Charlotte, Nord Carolina, Columbia, South Carolina, Atlanta, Georgia, Chicago, Illinois. A magyar kivándorlók először a múlt század elején telepedtek le nagy számban a keleti partokon Amerikában. A nyugati partra kevesen értek el, mivel itt nem volt olyan lehetőség munkát találni.

A háború előtt kivándoroltak csoportjából már csak néhányan élnek, akiket egy nagyobb tömegű kivándorlás követett az 1956-os magyar szabadságharc eseményei után.

Később már csak a '90-es évek elején a romániai forradalom után érkezett nagyobb számú erdélyi magyar. Az addig kivándorlók főleg politikai okokból hagyták el hazájukat, míg a '90-es évek után kivándorlókat, főleg gazdasági okok indították távozásra.

Az Amerikai Magyar Református Egyház 1924-ben alakult, és most már a 88 éves története során sokszor nézett szembe nehézségekkel, kihívásokkal, megoldásra váró feladatokkal. Ötven évvel ezelőtt még közel 60-70 gyülekezetet számlált egyházunk, ma viszont 37 gyülekezet tartozik hozzánk. Egyháztestünk egyetlen egyházkerületében három egyházmegye működik, keleti, közép és nyugati egyházmegye, élükön az esperesekkel. A keleti egyházmegyében 15, a középegyházmegyében 6, a nyugati egyházmegyében szintén 15 gyülekezet szolgál, összesen 37 gyülekezetben 24 lelkipásztor látja el a hivatását.

A vasárnapi istentiszteleteken kívül bibliaórák, ifjúsági foglalkozások, kóruszolgálatok, különböző egyletek munkáját teszik változatossá a gyülekezetek életét.

A jelenlegi egyházi helyzetünkben a jelek nem túl biztatóak, hiszen az adatok, a statisztikák kevés hibalehetőséggel állapítják meg, hogy egyházaink, szervezeteink sorvadnak, a külföldön élő magyarság népességszáma csökken, egyre kevesebb a magyarul beszélő. Sok az idős, így a halálozás száma is megnőtt, emelkedik a vegyesházasságok száma, ezáltal szórványosodás alakul ki. Sok helyen nincs, vagy igen nagy távolságban található templom és gyülekezet. A lelkipásztorok a legtöbb esetben információhiány miatt nem érik el az újakat, a legtöbb esetben nem is jelentkezik az újonnan érkezettek, ahol pedig erre mód lenne, ott néhány lelkész hivatástudatával van baj, nem indulnak el, hogy megkeressék az újakat. Ha a népességi arányokat vesszük alapul, ugyanúgy, mint Magyarországon, több a katolikus felekezetű, mint a református. A legtöbb semmilyen felekezethez nem tartozik, így érdektelen az egyház ügyeire.

Talán a legnagyobb baj az, hogy a magyar református gyülekezeteink tagjai nem veszik komolyan a missziói parancsot, ezáltal inaktívan várják a csodát, hogy majd az Úr megnöveli gyülekezeteink létszámát. A régen nagy ütemben megalakuló egyházak több helyen megszűnnek, vagy beolvadnak más, közelebbi egyházakba. Az itt született harmadik vagy negyedik generáció nem ápolja a hagyományokat, nem beszéli a magyar nyelvet, ezáltal kiesik, eltávolodik a magyar diaszpóra közösségektől. A vegyes házasságok esetében amerikai egyházat látogat a házaspár, vagy nem tart kapcsolatot egyik egyházzal sem. Az Európából történő bevándorlás csökken, szigorúbb az amerikai bevándorlási törvény. Sem politikai, sem gazdasági okok nem indokolják az elvándorlást, csábítóbbak a közelebbi Európai Unió tagállamai. Akik vállalják a tengerentúli új élet kockázatát, nagy részük fiatal, akik professzionális munkát végeznek, a családjukkal vannak kint, a legtöbb esetben hivatalos kiküldetésben a munkájuk által, azonban a legtöbb esetben sem ők, sem a többiek nem keresik a kapcsolatot az egyházzal, igaz, a legtöbbnek otthon nem is volt az egyházzal kapcsolata.

Az amerikai magyar lelkészképzés megoldatlan, a lelkészutánpótlást Magyarországról vagy az elszakított területeken működő egyetemeken végzettekből kell biztosítani. Tehát az egyházi viszonyok nem kedvezőek, a kihívások nagyon magasak, amelyhez hozzájárul a lelkészutánpótlás kérdésén felül a gyülekezetek önfenntartásának kérdése, az ebből és más személyi nézeteltérésekből származó konfliktusok kialakulása, de leginkább sok gyülekezetben a kettős küldetés dilemmája, hogy vagy a hitünk, vagy a magyarságunk fontosabb e diaszpóra létünkben, lehet-e a kettőt együtt végezni, és így betölteni küldetésünket, vagy csak a hitünket ápoljuk, ha már az egyházhoz tartozunk. Vallom, hogy diaszpóra létünkhöz nagyon is hozzátartozik az egyház kulturális központként való működése, ahol a hitélet ápolása mellett a magyarságmegtartás nemzetileg elkötelezett módon és hivatásszerűen legyen elvégezve az egyház vezetői által, azonban a legfontosabb a hitélet ápolása és gyakorlása, amit nem írhat felül a diaszpóra lét érdekében végzett aktivitás.

Több egyházban, főleg a keleti parton az új, a harmadik vagy negyedik generáció angol nyelv használata miatt már nem használják az egyházi szertartások nyelveként a magyart vagy csak kevés esetben. A nyugati parton is van erre próbálkozás, de még nem sok esetben, mert a templomlátogató hívek leginkább csak a magyart használják, ezt jobban értik. Tehát én Kaliforniában csak magyarul beszélek, többet beszélek magyarul, mint angolul, minden istentiszteletünkön magyar a szolgálat nyelve. Ha ez a jövő, akkor óriási fordulatnak lehetünk a tanúi, mert inkább angolul beszélő – most általában beszélek – magyar származású személyek mennek majd a templomainkba, tehát magyarul beszélő egyháztagjaink nem lesznek vagy csak nagyon kevesen, az új generációra gondolva. Ez lesz érvényes a világi szervezetek, klubok életére is. Ha ez folytatódik, akkor az egyházi és a közösségi élet nélkülözi majd a magyar nyelvet, amely eddig a népi kultúra részét képezte. Itt már csak az a reményünk, ha el tudjuk majd mondani ezekkel a magyarokkal kapcsolatban, hogy szívében él a nemzet. Ennek a folyamatnak pedig az egyenes következménye lesz az, hogy ezáltal átalakulnak a diaszpóra közösségeink helyi megőrzésének a módjai is.

Feladatunk egyértelműen meghatározott: céltudatosan végezzük küldetésünket a ránk bízott munka elvégzésében, nem szégyellve, ha ez nagyobb elvárásokra vagy többleterő felhasználására késztet. Ha választ akarunk adni az itt jelen lévőkben és másokban is megfogalmazódott kérdésekre a diaszpóra életünkkel kapcsolatban, hogy merre tartunk, mi lesz velünk, érdemes-e támogatni, megmaradunk-e, feltétlenül azt kell mondanom, hogy mégis előretartunk, van reménységünk. Vannak nehézségek is, de biztató jelek is közösségi életünkben, amelyeket csak akkor tudunk gazdagító erőként felhasználni diaszpóra magyarságunk éltetésére, ha felelősen cselekszünk, munkánkat lelkiismeretesen végezzük. Hisszük, hogy egyház csak ott fog működni, ahol alázatos és engedelmes lelkek felfedezik, hogy szolgálatuk által Isten lelke működik, és csak ennek az eredménye lehet az élő egyház, az élő gyülekezet.

Feladatnak tekintjük a missziót, amely nem nélkülözheti Isten szent lelkének a vezetését. Továbbra is meg kell találni azokat a helyeket, nagyvárosokat, ahol nagy számú magyarság telepedett le, ahol az egyetemi városok sok tudóst, kutatót, turisztikai központot, ipari, gazdasági centrumokat, utazókat, alkalmi munkásokat, vállalkozókat hoznak fel, akik potenciális tagokként lehetnének jelen diaszpóra egyházi életünk és társadalmi életünk palettáján egyaránt. Ehhez azonban a személyi feltételeket is biztosítani kellene, elsősorban a lelkészutánpótlásban, mivel egyházzal beszélünk. Erre komoly terve van a két amerikai egyháztestnek. Közös lelkészsképesítő bizottság létrehozásában munkálkodunk, de struktúrák kidolgozására is tervezzük közös zsinatok tartását. Tudni kell azt, hogy Amerikában két magyar református egyháztest működik, az egyik, amelyiknek én vagyok a püspöke, az Amerikai Magyar Református Egyház, a másik pedig a Kálvin Egyházkerület, amelyik egy amerikai egyházi denominációhoz kapcsolódik, a UCC-hez, a United Church of Christhoz, és ez a két magyar egyháztest az, amelyik a Magyar Református Egyház szolgálatát összefogja. Ugyancsak a helyi lelkészek szolgálatvállalására is számítunk, de továbbra is szükségünk van egy másik vonalra, a hazai egyházak lelkészképző intézeteire és a hivatalos egyházi adminisztráció segítségére olyan utazó lelkészek képzésével, akik vállalnák missziói szolgálatukkal ezeknek a missziói közösségeknek a pásztorolását. Ehhez természetesen az anyagi feltételek biztosítása a legnagyobb tét, még ha tudatában is vagyunk annak, hogy soha vissza nem térülő kiadás a misszió, de akkor is kötelességünk a krisztusi parancsnak eleget tenni, mert Isten gondoskodik erről az ügyről is, mint ahogyan eddig is tette. Egy átgondolt befektetés ez esetben nemcsak az egyházunkat vagy valamelyik intézményünket, gyülekezetünket segíti meg, hanem a diaszpóra szétmorzsolódását is fékezi.

Hálaadással számolok be arról, hogy az Amerikai Magyar Református Egyházban az elmúlt 6 évben 14 új missziói gyülekezet alakult. A jövőben feltétlenül számítani kell rájuk, hiszen az istentiszteleteiket, amelyeket egyelőre csak havonta vagy háromhavonta tartanak, közel 50-100 fő részvétel tartjuk. Az új feladatok új megoldási lehetőségeket hoznak. A legtöbb lelkésznek misszióban kell gondolkodnia, a szolgálaton utána kell mennie a nyájnak belmissziói, de külmissziói körülmények között is. Nagy távolságok vannak. Megszűnt annak a lehetősége, mint az otthoni falvainkban, városainkban, hogy a szomszédból sétál át a templomba az egyháztag. A lelkésznek kell beülni az autóba, vagy felülni a repülőre, ha családlátogatáson akar megismerkedni az egyháztag életével, ehhez viszont sok esetben egy vagy két nap is szükséges.

A beszámoló elején utaltam a magyar szervezetekre, amelyekkel szoros kapcsolatot kell ápolni, hiszen ők is ugyanilyen problémákkal küzdenek. Közös szervezések, programok gazdagítják diaszpóra életünk mindennapjait, és enyhítik a távolba szakadás érzését, de a laza kötődésű magyarok is otthon találhatnak ezáltal közösségeinkben. A vegyes házasságok kérdése elsősorban erősebben jelentkezik diaszpóra közösségeinkben, mint otthon. A diaszpóra ökumené ápolása szintén nagy feladata minden gyülekezetnek. A technika lehetőségeit kihasználva ugyancsak nagy esély van a kapcsolat teremtésére és ápolására. Mint régen az iratmisszió, most az internet ad erre hatalmas és kihasználhatatlanul sok lehetőséget. Bár az idősebb korosztály idegenkedik ennek használatától, az ifjúság megnyerésének egyik fontos bázisa ez.

Terveink között utoljára említtem az egyik legfontosabbat, az anyaegyházzal való egységet és annak munkálását, amely külön fejezetet igényelne. Diaszpóra tudatunk arra készítet, hogy mindig hazafelé tekintsünk. A gyökerek erősek, amelyeket nem lehet elszakítani, főleg akkor, ha azokat egyházainkban még ápoljuk is. Szükségünk van erre az egységre, annak a tudatára, hogy a magyar haza része vagyunk, a magyar református anyaszentegyház része vagyunk. Református identitástudatunk fontos része az egység munkálása, ezért annak előtérbe helyezése nem lehet felesleges. Erre tettünk lépéseket az elmúlt esztendőinkben, hogy a magyar református egységet ápoljuk. Egyházunk püspöki tanácsi

határozattal kérte felvételét 2009. május 22-én a megalakult Magyar Református Egyházba, ennek várjuk eredményes folytatását.

Néhány gondolatot hadd hagyjak ki, amelyek nem közvetlenül tartoznak ide. Megköszönöm a bizottság türelmét és az időt, hogy megengedték számunkra ezt a lehetőséget, hogy beszámoljunk egyházunk életéről. Még annyit szeretnék hozzátenni és köszönetet mondani a magyar kormánynak, hogy valóban megkaptuk azt a segítséget az elmúlt esztendőben, illetve ez az elmúlt esztendőben kezdődött el, és most április 1-jével megvalósult, amelyik program egy nagyszerű program, az említett 14 missziói egyház Magyarországról kapott egy lelkipásztort, és a magyar kormány fedezi ennek a lelkipásztornak a megélhetését a mi egyházunknál. Hálás szívvel köszönöm a mi egyházunk nevében és egyházközsegeink, közösségeink nevében, amely óriási segítség a missziói gyülekezeteink és a diaszpóra magyarság fennmaradásának az érdekében.

Köszönöm, hogy meghallgattak. Kérem szíves elfogadásukat, türelmüket. Isten áldását kérem a bizottság munkájára. (*Taps.*)

ELNÖK: Köszönöm szépen, főtisztelendő püspök úr előadását, tájékoztatóját. Mielőtt megadnám a szót Lelovics Pál úrnak, a Brünni Magyar Polgári Egyesület elnökének, engedjék meg, hogy köszöntsem körünkben Adorjáni Rezső püspök urat, illetve Fehér Attila egyházi főtanácsos urat, akik a Romániai Evangélikus Lutheránus Egyház képviselőjében vannak itt a bizottsági ülésükön. Köszöntöm önöket, köszönjük szépen, hogy itt vannak, és Lelovics úrnak adom meg a szót.

Tájékoztató a Brünni Magyar Polgári Egyesület tevékenységéről

LELOVICS PÁL, a Brünni Magyar Polgári Egyesület elnöke: Jó napot kívánok! Mindenkit szeretettel köszöntök. Szeretném megköszönni mindenekelőtt a meghívást. Nem vagyok a szavak embere, tehát én valószínűleg rövidebbre fogom majd a szót, és inkább majd a későbbi kérdésekre válaszolnék.

Röviden bemutatkoznék. Nevem Lelovics Pál, a felvidéki Peret községből származom, azon Peret községből, aki a legutóbbi népszavazáskor megszavazta, hogy adják vissza a községnek az eredeti nevét. Csehországban már több mint húsz éve élek, oda nősültem, ott voltam katona, így otthagadtam. Bár öt évet Komáromban is laktunk, de mikor jött a Meciar-időszak, akkor mint cseh-magyar páros nem voltunk a legjobb viszonyban ott Komáromban. Amúgy feleségem tanárnő volt, neki azt mondták, hogy szlovákból államvizsgát kell letenni, ha tanítani akar, úgyhogy egy csehnek az ilyen dolog teljesen érthetetlen volt. Ennyit röviden magamról.

A Cseh köztársasági magyarok esetében tulajdonképpen eléggé tévhit az, hogy a kitelepített magyarok leszármazottai. Igaz, hogy az ötvenes években a második világháború után közel 40 ezer magyart hurcoltak, vittek oda dolgozni, de ezeknek a nagy többsége, amint csak lehetett, visszajött. A Cseh Köztársaságban élő magyaroknak a többsége vagy ilyen vegyesházasság révén ragadt ott, vagy ott tanult, dolgozott, jó munkát kapott, mivel a csehországi fizetések tíz-húsz százalékkal magasabbak voltak mindig mint a szlovákiaiak.

A legutóbbi népszámláláskor Csehországban 9049 ember vallotta magát magyarnak. Ez eléggé lecsökkent, mivel tíz évvel ezelőtt még több mint 14 ezer volt. De ez nem valószínű szám, mert nagyon sokan nem vallják be, vagyis nem írták be, hogy magyarok. Ez annak is betudható, mivel egy propaganda is volt, egy másik magyar szervezet részéről, aki szerette volna, hogy minél többen vallják magukat magyarnak, viszont, aki ismeri ennek a szervezetnek a tevékenységének a hátterét, főleg a gazdaságát, úgyhogy erre nem akarok kitérni...

2009-ben ez okból megalakítottuk a Brünni Magyar Polgári Egyesületet. Ennek az előzménye az volt, hogy 2008-ban meg lettem választva mint az alapszervezet elnöke, de

mivel 25 évig a vámórségnél a bűnözés elleni részen dolgoztam, kicsit gyanús volt az a dolog, mikor a szervezetnek 812 ezer korona bevétele volt, és a szervezet működésére csak 210 ezer korona lett kimutatva, úgyhogy ... hagyjuk! Ezen oknál fogva megalapítottuk a Brünni Magyar Polgári Egyesületet, amely teljes mértékben önfinanszírozású, ami azt jelenti, hogy a tagsági díjunk 200 korona, ami 2000 forintnak megfelelő összeget jelent, és az összes többi kiadást közösen adjuk össze. Nem kérünk sem az államtól, sem a várostól, senkitől támogatást, különösen Magyarországtól nem, mivel tudjuk, hogy Magyarország gazdasági helyzete súlyosabb mint Csehorszáégé, és erkölcstelennek tartjuk, hogy a magyar államtól azért, hogy magyarok vagyunk, pénzt kérjünk. Ez nem pénzkérdés, valaki vagy magyar, vagy nem magyar.

A tagságunk létszáma, mivel nem akarunk tömegszervezetet létrehozni, nem nemzeti front vagyunk, olyan 20-25 körül mozog, de ezek mind olyan emberek, akik tenni akarnak. Ha valaki nem tud, nincs ideje, nagyobb anyagi lehetősége van – mert vannak vállalkozók is közöttünk – akkor azok pénzzel segítenek. A szervezetünk egyre több rendezvényt szervezett, Magyarország európai elnökségének a keretén belül három rendezvényt szerveztünk, ami teljesen önfinanszírozású volt. Az első Zrínyi Gyerme- és Filmfesztiválon egy magyar filmfórumot szerveztünk, ahol magyar filmeket mutattunk be. Nagy örömünk volt, hogy meg tudtuk szerezni az engedélyt, hogy a Csillagösvény című dokumentumfilmet is levetítettük, viszont ez a film 2004-ben készült, úgyhogy nem vehetett részt versenyfilmként.

Ott voltam a filmvetítés alatt, ahol a diákok. Úgy volt reklámozva, hogy Romániáról szól. A cseh fiatalok megrökönyödve látták, hogy az tulajdonképpen nem román, hanem magyar film.

Egyáltalán nem tudják, hogy magyarok élnek Romániában. Úgyhogy ez számomra meglepő volt, váratlan dolog volt.

Másik esemény, ami volt, hogy Csárdás-partit szerveztünk. Itt van a meghívója. Az összes meghívót cseh és angol nyelven nyomtatták ki, ez az egyedüli meghívó, ahol magyarul is itt van. Ennek a fővédnöke Semjén Zsolt miniszterelnök-helyettes úr volt, és a partnerkapcsolatú Vas Megyei Közgyűlés elnöke Kovács Ferenc volt. Ez volt az egyik európai uniós rendezvényünk, a másik meg a Mindennapok barátsága, a cseh és magyar fotósok közös képiállítása volt. Ennek a kiállításnak az első fele egy Brünn melletti kis városkában volt, a másik meg Halásztelken. Itt mindenféle nagy színjátszás nélkül egymást megismerjük, barátkozunk. A sajtó erről sajnos nem nagyon akar tudomást venni. Viszont ez megérte, mert ahogy nagyapám szokta mondani, hogyha a kutya megharapja a postást, az nem hír, de ha a postás harapja meg a kutyát, az hír.

A következő rendezvény volt, hogy a Közép-Európai Médiaintézet meghívásának tettem eleget, ahol a Civitas Fortissima Múzeumnak emlékszoba megnyitója volt. Amúgy ennek a balassagyarmati múzeumnak adtam egy kiadványt, Szlovákia elfoglalásáról szól, amik első iratok, úgyhogy elég sok dokumentumot felhalmoott.

Amúgy a foglalkozásom cseh-magyar igazságügyi tolmács, úgyhogy a Benes-dekrétumot is eredetiben olvasom, meg Petőfi Sándort is. Ez a következő rendezvényünk, itt baráti együttműködés van a Liszt Ferenc Társasággal. Tavaly a Liszt Ferenc Társaság csehországi partnereket, kórusokat keresett, akik fellépnének a Bazilikában, és már több hivatalos prágai intézményt megszólítottak, amelyek még csak nem is válaszoltak. Ezért már több mint négy éve velem tartják fenn a kapcsolatot, úgyhogy a Brünni és a Brünn környéki kórusoknak biztosítom, illetve megszervezem a fellépésüket a nemzetközi kórustábor keretein belül. Amikor még a másik szervezetben elnök voltam, megszerveztük a magyar nyelv és kultúra napját, ami a Spielberk várban volt. Egyébként Spielberk vár arról híres, hogy Kazinczy Ferenc ott raboskodott, ott van egy emléktáblája. Ezen a napon Gyulai Líviusz Kossuth-díjas grafikusművész képeit mutattuk be közösen egy morvaországi festőművésszel. Előadást tartott Richard Pražák – neves csehországi hungarológus volt, sajnos elhunyt –

Kazinczy Ferenc és Brünn” címmel, valamint Kovács László „Kazinczy Ferenc szerepe a magyar irodalom és nyelv fejlődésében” címmel. Ezek az előadások cseh nyelvűek voltak, mivel mi, magyarok értjük a cseh nyelvet, de nagyon sok cseh most hallott először erről a dolgról. Az előadást a Misztrál Együttes és Berecz András fellépése fejezte be. A következő ilyen rendezvényünk tavaly szeptember 27-én volt „A nyelvek európai napja” címmel. Felkértek, nem tudnék-e a magyar nyelvről előadást tartani. Ezen a rendezvényen több mint 900 középiskolás diák vett részt, akiknek ilyen szórólapot osztottunk. (*Felmutatja.*) Az első részben bemutattuk a Magyar Köztársaság – akkor még ez volt – földrajzi adatait, politikai struktúráját, a második részben a magyar nyelvről írtunk valamit, a harmadik részben hasznos cseh-magyar szavakat ismertettünk, például enni, inni, aludni, bor, pálinka, a negyedik részben pedig röviden történelmi adatokat szolgáltatunk a diákoknak, ami 670-nel kezdődik, az első magyar honfoglalással, és 2004-gyel, az Európai Unióba való belépéssel végződik. Amúgy itt írunk a felvidéki politikusról, Esterházy Jánosról, akit Csehországban még háborús bűnösnek tartanak nyilván. Elnézést, amiért ugrálok a gondolatokkal.

A következő ilyen rendezvényünk: a székelyföldi Székelyföldi Szilaj Hagyományörző Egyesülettel is igen jó kapcsolatunk van, mivel Brünn mellett az 1805. december 2-i austerlitz csatában több mint 4000 székely harcolt, és ekkor több mint a felük odaveszett. Olyan kéréssel fordultak hozzánk a székelyföldiek, mivel ott már egy kopjafa állott, szeretnék egy eredeti emlékoszlopot, egy kopjafát állítani, amit Székelyföldről hoznának. Ez a kopjafa tavaly december 3-án lett felavatva, és a rendezvény védnöke dr. Hende Csaba, a Magyar Köztársaság honvédelmi minisztere volt, és közel 200 vendégünk volt, akiket megvendégtünk. Ezt a falu és a szervezetünk finanszírozta.

Még annyit arról, hogy miért vagyok ilyen aktív. Egy kicsit azért is, mivel én ebbe a munkába beleszülettem, mert a szüleim több mint 40 évig a Felvidéken magyar iskolai tanárok voltak, és a csínját-bínját láttam annak, hogy hányszor mentek iskolalátogatásra, hogyan küzdöttek minden gyermekért, hogy odajöjjenek, és azt láttam, hogy nem a szavak győzték meg a szülőket, hanem a jó példa. Én életemben egyszer voltam úgymond lopni, mert elcsaltak a barátaim cseresznyézni. Voltunk vagy tizenöten, de egyedül az édesapámat hívták be a község házára, hogy miért lop a tanító gyereke? Úgyhogy ez a közszereplésben benne van, erre vigyázni kell. (*Derűtség.*) Lehet, hogy egy egyszerű embernél ezt nem veszik észre, de egy politikusnál, egy tanítónál ez nagyon szembetűnő. Ha már a pedagógusoknál tartok, mivel magyar nyelvet is tanítok, az a legérdekesebb dolog, hogy nemcsak magyar nyelvet tanítok felnőtteknek, hanem egy kis magyarságismeretet is, és mindig azt kérdezik, miért foglalták el a magyarok Szlovákiát. Ezt 30-40 éves életkorú felnőttek kérdezik. Ilyenkor előveszem a térképet, (*Felmutatja.*) és megmutatom nekik, hogy tulajdonképpen ez volt Magyarország, ez lett Magyarország. Erre azt mondták, hogy ez igazságos volt, mert felszabadították a szlovákokat a magyar megszállás alól. Én erre azt szoktam mondani, hogy tulajdonképpen most ki szállt meg benneteket, amikor 1993-ban önállóságra törekedtetek, és a csehektől akartatok elszakadni. Visszatérve a tanárookra: azt vettem észre, hogy annak a nemzetnek, amelyik nem tiszteli, nem becsüli a pedagógusokat és a papokat, nem nagyon van jövője. Említettem, hogy Peregről származom, és Peregén volt egy tanár, akit később kitelepítettek, Vas Lajos tanár úr, és az ő gyerekei, unokái szavazták meg, hogy Pereg neve visszakerüljön. Amúgy most Vas Lajos lányánál vagyok megszállva, mert ezt az utat nekem senki nem fizeti, saját magam fedezem, ezt még a feleségem is egy kicsit rossz szemmel nézi. Egy cseh ember ezt tudomásul veszi, de nem érti meg, milyen a kisebbségi lét.

Még egy, ha már az iskoláról van szó. Részt vettem a hungarológiai és információtechnológiai konferencián, amely március 29-től április 1-jéig tartott, a Balassi Bálint Intézet szervezte. Az lepott meg, hogy tulajdonképpen még a csapból is a nemzetpolitika folyik, de ott az újságírók nem jelentek meg, az újságok egyáltalán nem írtak erről. Ezért hívom fel a figyelmet arra, hogy július 9-én a Balassi Bálint Intézet szervezésében

lesz a hétvégi magyar iskolák világtalálkozója, amelynek körülbelül száz résztvevője lesz, és kétharmaduk a világ, a diaszpóra magyarságának magyar nyelvet tanító tanára lesz. Javaslom, hogy erről is tájékoztassanak.

Még megmutatom a logónkat. (*Felmutatja.*) Ez tulajdonképpen a magyar Szent Korona és Brünn jelképe, a krokodil, úgymond a sárkány, és a brünni sárkány védelmezi a magyar koronát. Sokáig tanakodtunk, hogy mi legyen. Én azt mondtam, olyan legyen, ami jelképezi azt, hogy magyarok vagyunk, de Brünnben, illetve Brünn környékén élő magyarok vagyunk.

Röviden ennyit szerettem volna mondani, és ha lenne valakinek kérdése, szívesen válaszolok. Köszönöm a szót. (*Taps.*)

ELNÖK: Köszönöm szépen az elnök úr tájékoztatóját. Tisztelt Képviselőtársaim! Három különböző területről hallhatták a magyarság képviselőit, hiszen meglehetősen messzi vidékekről érkeztek az előadók. Azt gondolom, az ottani magyarság mostani helyzete, illetve története, gazdasági helyzete is nagyon eltérő egymástól, és ilyen szempontból nehéz a közös pontokat találni, de bizonyára megvannak azok a közös pontok, amelyek alapján a mai délutánon mind az Amerikai Magyar Református Egyház püspökét, mind pedig az ausztráliai és a csehországi magyarok képviselőit meghallgattuk. Megkérdezem képviselőtársaimat, hogy van-e kérdésük, illetve hozzászólásuk. Igen, Csóti György képviselő úr!

Képviselői kérdések, hozzászólások

CSÓTI GYÖRGY (Fidesz): Köszönöm a szót, elnök úr. Én a magam nevében is tisztelettel és szeretettel köszöntöm mind a három vendégünket. Köszönöm a beszámolókat. Két észrevételt szeretnék tenni, aztán két kérdést.

Az első eladásban felmerült a haza fogalma, és hogy ez mennyire használható a diaszpórában élő magyarok részéről vagy egyáltalán a mai Magyarország határain kívül élő magyarok vonatkozásában. Én azt hiszem, és azt tanácsolom és javasolom, hogy fogadjuk el Illyés Gyulának a „haza a magasban” fogalmát, hiszen nekünk magyaroknak, szerte az egész világban különböző státusú és különböző helyzetű magyaroknak egy lelki, egy szellemi hazánk van, ami körülöleli az egész földgolyót. És ezt lehet egy virtuális hazának is nevezni, de ez „a haza a magasban” olyan szép kifejezés és olyan autentikus jó helyről származik, mint Illyés Gyula, úgyhogy ezt javasolom használni. Ez különösen, most itt a Kárpát-medencében az elcsatolt területeken élő magyarok számára is egy fontos fogalom lehet, hiszen, ha kiindulunk abból, hogy haza csak ott van, ahol jog is van, akkor a Kárpát-medencében elcsatolt területeken élő nemzetrészeink számára nincs haza. Pillanatnyilag. Ezt nem kell hangosan mondani, de tudni kell. Szülőföldjük van, nemzetük van, a nemzethez tartoznak nyelvileg, kulturális, mindenképpen, és történelmileg is, és ott, ahol felveszik az egyszerűsített honosítási eljárással a magyar állampolgárságot, ott közjogilag is. Tehát „haza a magasban”, ez a legjobb és legátfogóbb fogalom. Amit Kardos Béla elnök úr említett a főkonzulátussal kapcsolatban, messzemenőleg támogatandó és nagyon fontos dolog mindenhol, ahol bezárták és inkább nyitni kell főkonzulátusokat, még ha esetleg egy visszafogott költségvetéssel is. A Nemzeti összetartozás bizottsága – azt hiszem, mondhatom valamennyiünk nevében – támogatja ezt a gondolatot.

Két kérdésem van. Az első kérdés mindhárom vendégünkhöz szól. Tavalgy Semjén Zsolt meghirdette a Nemzeti Regiszter létrehozásának a gondolatát, és el is indult ez a folyamat. Kérdezném, hogy milyen intenzitással folyik az adott területeken, tehát mennyire jelentkeznek, hányan, hogyan iratkoznak fel. Vagy ha nem, akkor hol látják kedves vendégeink a problémát, hogy hol lehetne segíteni? Mert úgy hiszem, ez a Nemzeti Regiszter gondolat nagyon bölcs és nagyon jó. Erről Kardos Béla elnök úrral is váltottunk szót, és említette most is, úgy emlékszem, az előadásában.

A másik kérdésem pedig csak Szabó Sándor püspök úrhoz és Kardos Béla elnök úrhoz szólna, hogy milyen a viszony a különböző magyar emigrációs generációk között. Tehát, ha az első világháború... inkább maradjunk abban, mert ők már nem élnek, tehát a második világháború előtti, a világháború utáni, az '56 utáni, stb. Tehát tudom, hogy bizonyos területeken, főleg Amerikában voltak nagy feszültségek. Vannak-e még ilyen feszültségek vagy ezek feloldottak, tehát milyen a viszony a magyar emigrációs generációk között? Ez a kérdésem. És köszönetemet szeretném kifejezni mind a három vendégünknek a magyarság és a magyar nemzet érdekében teljesített szolgálatukért. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Köszei Zoltán képviselő úr!

KÖSZEGI ZOLTÁN (Fidesz): Köszönöm a szót, elnök úr. Minden vendégünket szeretettel és tisztelettel köszöntök. A három előadónak külön köszönöm a tájékoztatóját. Nekem egy viszonylag személyes kérdésem lenne és egy javaslatom a bizottság felé. A kérdésem az mind a három előadó felé, hogy mennyire sikerült a saját életükben ezt az elhivatottságot továbbadni mondjuk családon vagy szűk baráti körön belül. Tehát az önök után következő generációk a családon belül várhatóan továbbviszik-e ezt a lelkes magyar szolgálatot? Különösen a brünni helyzetben kérdezem a vegyesházasság miatt, hogy ott a gyerekek ugyanúgy beszélnek-e a magyart mondjuk, mint ön.

A bizottság felé pedig az lenne a javaslatom, hogy az ausztrál helyzetet hallva nagyon sok helyen, különösen a tengeren túli diaszpórában azt látom, hogy egyre nehezebben tudják megoldani a nyelvoktatást a fiatalabb generációk körében, hogy a következő évi költségvetésből minimum 50 vagy 80 millió forintot fordítani kellene arra, hogy küldjük ki fiatal pedagógusokat a diaszpórába. Kezdő körben legalább 20-25-öt. Erre valamilyen formában mondjuk pályázni lehetne, attól függően, hogy melyik közösség mennyire igényli, és mit tud biztosítani a kinti elhelyezést illetően. Nekünk viszont legalább a fizetést vagy megélhetést kellene biztosítani. Tehát erre jó lenne, hogyha a bizottságunknak lenne egy konkrét javaslata. Kidolgoznánk egy konkrét javaslatot, és ezt a kormány felé eljuttatnánk. Ez lenne az én elképzelésem, mert azt hiszem, hogy a bizottságban azon túl, hogy beszélünk a problémákról, a közös ügyekről, a közös célokról, konkrét javaslatokkal is kellene élnünk. Nekem ez most egy javaslatom lenne, hallva most már ezt sokadszor, hogy ez egy komoly probléma, hogy az újabb generációknál nehezen tudjuk megoldani a nyelv megőrzését, a kultúra és a hagyományok ápolását. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Alelnök asszony, utána Szávay képviselő úr!

DR. SZILI KATALIN (független): Köszönöm szépen. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Kedves Vendégeink! Én képviselőtársaim után, megköszönve a beszámolót, azt is megköszönöm, ami munka mögöttes van. Hiszen azt gondolom, hogy a magyarság megmaradása ezeken a dolgokon múlik, hogy vannak-e olyan emberek, akik átvizik a túlsó partra a közösség kérdéseit.

Talán egy picit a püspök úrnál maradva, aki úgy fogalmazott, hogy szívében él a nemzet, azt tudjuk, hogy nyelvében is él a nemzet, én egy picit némi parafrázissal élve mondanám azt, hogy a lelkében is él a nemzet. Talán hadd maradjak annál, hogy eszében is él a nemzet. Hiszen nyilvánvaló, és köszönöm szépen Kardos Béla elnök úrnak is azokat a javaslatokat, amiket tett, hiszen attól is függ, hogy száz év múlva, ötszáz év múlva vagy ezer év múlva lesz-e még egyáltalán magyarság akár a Kárpát-medencében, akár a világban bárhol, az attól függ, hogy például mi ezekben az évtizedekben, itt a XXI. század elején megteszünk-e mindent azért, hogy valóban az a közösség, amit úgy hívunk, hogy magyar nemzet, az élni tudjon, és fontos legyen embereknek az, hogy az identitásukat, a

magyarságukat megtartsák. Én ezért személy szerint önöknek és azoknak a közösségeknek a tagjainak is köszönöm, akik az önök munkáját segítik, és azt kell hogy mondjam, hogy kitüntetett szerepük volt azoknak, akik közösséget szerveztek, és hát az egyháznak is, hogy a történelem bizonyos időszakaiban ezt a missziót, kérdést felvállalták.

Tisztelt Bizottság! Néhány konkrét kérdésre is – és maradva kicsit Kőszegi képviselőtársamnál – kitérnék, kicsit ajánlva és kitűzve képviselő úrnak is, ugye Kardos Béla elnök úrnak volt egy javaslata, ami a Diaszpóra Tanács munkájában, tekintve a közös célokat, de azokat a különbözőségeket, ami a szórványban élők, illetőleg a diaszpórában élők igényeit, illetőleg a feladatait is tekintve vannak, én azt javasolnám, hogy Kőszegi Zoltán képviselőtársam, a Kárpát-medencei Magyar Képviselők Fóruma Regionális Munkabizottságának az elnöke, hogy elnök úr, esetleg egy következő alkalommal érdemes lenne azon a fórumon is, hiszen ott ül mindenki annál az asztalnál, ami ezzel a kérdéssel foglalkozik, és érdemes lenne esetleg ezt is áttekinteni, hogy közösen mit tudunk azért tenni, hogy ugyan a cél az azonos a szórványban élőkkel, de például azt a konkrét kérdést is, ami a magyar nyelvű oktatást jelenti, a vasárnapi iskolákban az oktatást, az egyházi missziókat jelenti, ezt hogyan tudjuk egy csokorba kötni, és hogyan tudunk esetleg ajánlásokat készíteni a kormányzat irányába, hogy egy finanszírozással ezek végrehajthatók legyenek.

A másik kérdés, amiről még szólni szeretnék, ez a hagyaték és az örökségek, amit püspök úr is javasolt, hogy meg kellene őriznünk azt is, ami, például különböző családoknál, személyeknél megmaradt örökség, könyvtárak, levéltár, egyéb hagyatékok. Én úgy gondolom, hogy az is közös érdek, hogy ezek ne legyenek az enyészeté. Nyilván ennek a megőrzése számunkra elsődlegesen fontos, éppen ezért az elnök úrral egyetértésben a következő hetekben, elsősorban argentinai javaslatra – de ez már másutt, különböző területeken is felmerült – egy olyan egyeztetést fogunk tartani, hogy a különböző könyvtárak, levéltárak, például az Országgyűlési Könyvtár együttműködésével is tegyünk azért, hogy ezek megmaradjanak, ne legyenek az enyészeté azok az örökségek, hagyatékok, amelyeknél adott esetben azt is el lehet dönteni, legyenek-e decentrumai a magyarság körében, vagy melyek kerüljenek haza. Úgyhogy tovább szeretnénk folytatni ezt a munkát.

Külön szeretném megköszönni a Brünmben élő magyarságnak azt, hogy vannak olyan közös programok, amelyek tényleg ezt a megtartást segítik, és még egyszer köszönöm, hogy itt voltak. Elnök úr, köszönöm a lehetőséget, hogy szólhattam.

ELNÖK: Köszönöm szépen, alelnök asszony. Szávay képviselő úré a szó.

SZÁVAY ISTVÁN (Jobbik): Köszönöm szépen. Tisztelettel köszöntöm én is kedves vendégeinket. Csatlakozva képviselőtársaimhoz, magam sem mondhatok mást, minthogy megköszönjem önöknek elsőként azt, hogy beszámoltak a munkájukról, és egyáltalán megköszönjem azt a munkát, ami alapján ezek a beszámolók elhangoztak és azokat a javaslatokat – ezek legalább olyan fontosak –, amelyek elhangoztak felénk, a parlament pártjai, illetve leginkább a kormány felé. Kérem kormánypárti képviselőtársaimat és az elnök urat is, hogy ezek közül minél többet tolmácsoljon majd a megfelelő helyeken.

Kőszegi képviselőtársam egy mondatára reagálnék. Én ezt az ügyet már egy évvel ezelőtt felvettem, és nagyon örülök, hogy Kőszegi képviselőtársam is felvetette, az ő hangja jobban fog hallatszani. Az emigrációba küldött tanárok, tanítók rendszere elég jól kidolgozásra került még az 1998-2002-es kormány idején, ezt a témát teljes egészében Medgyessyék állították össze, és ez Dél-Amerikában viszonylag jól kezdett működni, fiatal egyetemisták, magyar-történelem szakosoknak voltak szervezett programjaik. Azt nem tudom, hogy ez mennyire volt oktatás, de nagyon örülök, hogy ez a dolog ismét felmerült. Azt hiszem, valóban jó és hasznos lenne, ha egy ilyen vagy ehhez hasonló program ismét

megszerveződne. Hamarosan itt van a költségvetés, bízom benne, hogy a kormány meghallja ezeket a javaslatokat és ezeket az igényeket.

Ami a konkrétumokat illeti, egy-két kérdéssel élnék vendégeink felé. Elsőként Kardos elnök úrtól szeretném kérdezni: nem teljesen világos számomra most, hogy az önök szervezete, az Ausztráliai, illetve az Új-Zélandi Magyar Szövetség konfliktusa mögött mi áll. Bevallom őszintén, ne vegye tiszteletlenségnek részemről, de nem gondolom, hogy ezt feltétlenül ilyen hosszú terjedelemben itt kellett volna megtárgyalnunk, de ha már így történt, akkor azt szeretném kérdezni, hogy jól értem-e, hogy ez az Ausztráliai és Új-Zélandi Magyar Szövetség egyfajta ernyőszervezetként működik, és ezen az ernyőszervezeten csak önök vannak-e kívül? Ezt jól értem-e?

Azt írja a tájékoztató anyagunk, hogy a Diaszpóra Tanácsba, amely Diaszpóra Tanácstól a bizottság gyakorlatilag hivatalos tájékoztatást igazából egyébként csak utólag kapott, ez úton szeretném kérni az elnök úrtól, illetve szeretném javasolni, amennyiben a bizottság tagjai ezzel egyetértenek, nagyon jónak tartanám, ha a bizottság tagjai a Diaszpóra Tanács üléseire meghívót kapnának, akár tanácskozási joggal vagy egyszerűen csak sima résztvevőként. Úgy gondolom, képviselőtársaim közül nemcsak engem érdekel az a munka, ami a Diaszpóra Tanácsban zajlik. Négy szövetségi állam magyar ernyőszervezetének vezetői vannak bent Ausztráliából a Diaszpóra Tanácsban. Szeretném megkérdezni az elnök úrtól: pontosan kik ők, illetve milyen alapon vagy kik által kerültek kiválasztásra? Az elnök úrnak volt egy olyan félmondata, hogy gyenge eredményei vannak a kedvezményes honosításnak. Ez pontosan mit jelent? Számokban hogyan fogható meg? Mihez képest gyenge? Tehát úgy érzi az elnök úr, hogy sokkal nagyobb lenne az igény, hogyha ez meg lenne szervezve, akkor többen kezdeményeznék? Vagy az érdeklődés kicsi? Tehát mi itt a probléma?

Szabó püspök úrhoz lenne egy kérdésem, ami egyébként Ausztrália esetében is releváns, de inkább Amerika esetében igazán. Elég sok híradás szól mostanában arról, és mindenki kongatja a vészharangot, hogy menekülnek a fiatalok Magyarországról, mindenki külföldre akar költözni, kivándorolni hosszabb, rövidebb időre, és a hosszabb távú külföldi munkavállalás vagy külföldi lét, adott esetben az ország elhagyásának egyik népszerű célállomása az Egyesült Államok. Van-e önöknek bármilyen tervük, ötletük vagy esetleg bevett gyakorlatuk arra, hogy az újonnan az Egyesült Államokba érkező vagy ott tartósan letelepedni szándékozó magyar fiatalokat be lehet-e valamilyen formában a magyar közösségi életbe vonni? Itt nyilván már egy teljesen más jellegű – idézőjelben – „emigrációról” van szó, mint amilyen a 20. században zajlott.

Lelovics elnök úrtól pedig a következőket kérdezném. A Cseh- és Morvaországi Magyarok Szövetsége képvisellel bír a Nemzetiségi Tanácsban, valamint a kulturális és oktatási tárca kisebbségekkel foglalkozó szakbizottságában. Egyrészt azt kérdezném, hogy ez valójában mit jelent? Ez milyen súlyt jelent? Ez mennyire szimbolikus? Mennyire lehet ott, a Csehországban élő mintegy 10 ezer magyart valóban képviselni? Ha nem veszi udvariatlanságnak a kérdést, elnök úr, akkor önöknek van-e valamilyen munkakapcsolatuk? Ha jól értettem, az önök szervezete nem tagja ennek a szövetségnek. Jó lenne, ha erről egy-két mondatot hallhatnánk.

ELNÖK: Mielőtt megadnám a lehetőséget a válaszadásra, szeretném elmondani a bizottság tagjainak, illetve a teremben lévőknek, hogy Kardos Béla elnök úr, illetve a kedves felesége, aki szintén jelen van, igényelték a magyar útlevelet, és talán szimbolikus jelentősége is van annak, hogy ezt ma itt, a bizottsági ülésen át tudjuk adni. Dr. Wetzl Tamás miniszteri biztos úr itt van a bizottsági ülésünkön, és mivel 3 órára el kell mennie, hivatalos elfoglaltsága van, addig talán nem fejezzük be a bizottsági ülést, ezért megkérem a miniszteri biztos urat, segítsen abban, hogy át tudjuk adni az útleveleket, utána folytatjuk ülésünket. *(Potápi Árpád*

János elnök és dr. Wetzel Tamás miniszteri biztos átadják az útleveleket Kardos Bélának és nejének. – Taps.)

Kardos elnök urat illeti a szó. Parancsoljon!

Válaszadás

KARDOS BÉLA tiszteletbeli elnök, Új-Dél-Walesi Magyar Szövetség (Ausztrália): Tisztelt Bizottság! Elsőnek Csóti György képviselő úrnak válaszolok. A „Haza a magasban” címmel van egy tankönyv, amit az Antológia Kiadó ad ki, ezt használják Ausztráliában a hétvégi magyar iskolák, tehát mi ezt az elgondolást használjuk, és így is gondolkodunk.

A Nemzeti Regiszterre vonatkozóan sajnálattal kell mondanom, hogy ez nem eléggé kielégítő módon működik, mert most éppen Magyarországon hallom, hogy mindössze 25 ezer ember jelentkezett az egész világból, ez egy nagyon gyatra szám, ennél sokkal nagyobb számnak kellene lennie. Ez tehát nincs eléggé publikálva, a külföldi magyarság nem nagyon kapcsolódott ehhez a munkához, ezt jobban ki kellene dolgozni. Mi ennek az oka Ausztráliában? Főleg az, hogy tényleg nincs főkonzulátusunk, amelyik ezt jobban nyomná, és ennek az érdekében tenni tudna. Mi megtettünk mindent, amit lehet, de fogalmam sincs, hogy Ausztráliából hányan vették ezt igénybe. Én ezt az első pillanattól kezdve igénybe vettem, körleveleimben és ismertetéseimben igyekszem tudatosítani, hogy vegyék fel ezt a dolgot. De a Nemzeti Regiszter véleményem szerint nagyon kevés dologgal foglalkozik, és főleg nem olyanokkal, amik a tengeren túli vagy a külföldi magyarság kérdéseivel foglalkozzon. Főleg csak magyar kérdésekkel foglalkozik, amit általában már az interneten és az újságokban amúgy is olvastunk, és utána egy pár nappal később kapjuk meg a Nemzeti Regiszterben, tehát szerintem ezen is kellene javítani.

Ami a generációk közötti kapcsolatokat illeti, az azt hiszem, mindenütt egyformán fennáll. Nincsen nagy különbség a generációk között. Ez a különbség csak annyiban van, hogy a másodgeneráció még igen, a harmadik-negyedik generáció veszíti el lassan a nyelvét. Tehát ebből adódik talán a nyelvi különbség. De nem hiszem, hogy ez egy különösebb problémát jelentene.

Ami a Kőszegi képviselőtársunkat illeti, kérdezte, hogy az idősebb generáció hogy adta át az ifjúbbnak a dolgokat. Elég jól átadták, mert még mindig működnek a magyar iskolák, a cserkészlet és olyan ifjúsági szervezetek, bár nem olyan létszámban, mint annak idején, de működnek, tesszük. Én a magam részéről, a családom részétől annyit tudok mondani, hogy egy lányomat hazatelepítettem Magyarországra, itt él, az unokáim itt születtek, és így van mindig jogom, hogy jöjjenek látogatni őket.

A pedagógusküldéssel kapcsolatosan jelzem, hogy az Apáczai Közalapítvány ezt már annak idején is csinálta. Mi három alkalommal kaptunk Brisbane-be tanítót a közalapítványon keresztül, akik három évig dolgoztak, és nagyon jó munkát végeztek, de utána egyszer csak megszűnt. Most is szükség volna rájuk, úgyhogy ha ezt meg tudják oldani, ezért nagyon hálásak leszünk. Vannak olyanok, például Brisbane és környéke, West-Ausztrália és más helyeken is, ahol nagyon szívesen vennénk, hogyha tudnánk küldeni tanítókat. Ami pedig a tankönyveket illeti, idáig is kaptunk az Oktatási Minisztériumon keresztül gyakran, de legutóbb, például 2009-ben egymillió forint értékben kaptunk tankönyveket, ami a legnagyobb adomány volt, amit valaha kaptunk, és nagyon hálásak vagyunk érte.

Ami az alelnök asszonyt illeti, a Kárpát-medencei Magyar Képviselők Fórumán nagyon szívesen feltárom ezeket a problémákat, és állok rendelkezésére.

Ami pedig a kinti anyagnak a hazatértét és a könyveket illeti, hát már évek óta folyik, és próbálkoznak egy úgynevezett Rodostó-programmal, de ezzel nem jutottunk hosszabban eredményre. Most hallom, hogy lesz hamarosan egy ilyen összejövétel, ahol ezt a kérdést megint felvetik. Azon nagyon szívesen részt veszek, és szólok. Nálunk az a helyzet, hogy sajnos idős magyaroknak, akik meghalnak, az unokái ezekkel a könyvtárakkal és egyéb

dolgokkal nem nagyon tudnak mit kezdeni, és ezek pocskba mennek. Vannak sokan, akik az anyagot leadják például az Erzsébet Öregotthonba, ahol még mindig van 120 idős magyarunk. Ott van könyvtár is. Tehát ott igénybe veszik, de nagyon sok esetben ládákbán van, mert hasonló könyvek vannak, és minden évben az évi vásáron ezeket a könyveket újra eladásra adják, akik még megveszik. Tehát azért van egy ilyen körforgás. De szerintem nagyon fontos volna, hogy a külföldi anyag hazakerüljön. Az is egy jó ötlet, hogy Amerikában, ahol nagy létszámú magyarság van, hogy ott létrejöjjenek múzeumok és ott gyűjtsék össze, ha van erre pénz és lehetőség, hogy ezt fenn tudják tartani.

Szávay képviselő úrnak válaszolva a szervezeti helyzet úgy néz ki, hogy javulóban van. Most egy új elnököt kapott az Ausztrál Magyar Szövetség, Nagy Ákos személyében, Dél-Ausztráliában, aki tervezi azt, hogy meg fogja oldani valahogy ezt a kérdést, ami az elmúlt 12 évben a problémánkat illeti. Sajnos az Ausztráliai Magyar Szövetség nem képviseli teljes mértékben az ausztráliai magyarságot, nem tagja a Viktóriai Magyar Szövetség, nem tagja a New South Walesi Magyar Szövetség, nem tagja a Queenslandi Magyar Szövetség, tehát nem úgy áll, ahogy ön állítja, hogy a többi szervezet tagja. Nem tagjai. Sajnos 2000 óta ez inkább visszafejlődik minthogy előre fejlődjön. Hogy pedig kik lettek meghívva ide, én pontosan tudom, a Diaszpóra Tanácsra a West-Ausztrália, ahol van egy szövetség, Viktória, ahol van egy szövetség, New South Wales, ahol van egy szövetség, Queensland, ahol van szövetség és az ott lévő szervezet. Az Ausztráliai és a Új-Zélandi Szervezet azért nem lett meghívva, úgy hallottam, mert nem képviseli teljes mértékben az ausztráliai magyarságot. Ezt tudom mondani.

Az elgondolásunk az, és azt szeretnénk elérni, és addig ezt nem tudjuk megoldani, amíg nem alakul meg egy ernyőszervezet, amiben tényleg minden szövetség benne van, hogy felkerüljünk a nemzeti szervezeteket támogató olyan helyre, ahol normatív támogatásokat tud kapni a külföldi magyarság. És itt értsük meg, itt nem arról van szó, mert a brünni társunk itt említette, hogy ők nem akarják a magyarokat igénybe venni, itt arról van szó, hogy a harmad-, negyedgeneráció, tehát nem mostani, hanem régi generációknak a tanításával foglalkozó tanítók, cserkészvezetők stb. Nálunk Ausztráliában olyan távolságok vannak, hogy a Perth-iek például ötezer kilométerre vannak tőlünk. Most azok, hogy eljőjenek egy ilyen konferenciára, egy identitáskonferenciára, hát az sok pénzbe kerül, és azok a tanítók, tanárok, akik foglalkoznak az ifjúsággal, nem milliomosok. A saját zsebükből kellene fizetni, és én arra kértem a magyar államot is, a legutóbbi konferencián meg is kaptuk, hogy legalább az útiköltségüket fedezzék ezeknek az embereknek, hogy ezekre a konferenciákra eljussanak.

Természetesen ezeken a konferenciákon nem akartam felsorolni, Magyarországról mindig prominens személyeket hívtunk meg. Az Oktatási Minisztériumból, a Magyar Művelődési Intézetből, a Tudományos Akadémiától, az Országgyűléstől, a legutóbb mint például az Országgyűlés alelnöke volt, és nagyon jó eredményeket értünk el. Éppen az alelnök asszony jóvoltából és közbenjárásával a Duna Televízió akkori elnöke révén kaptuk meg a Duna Televízió adását Ausztráliában, ami fantasztikus dolog volt, mert ez a magyar hozzáállást és egyáltalán a magyarsághoz való kapcsolódást a mai pillanatig is a Duna Televízió jelenti a számunkra. Úgyhogy ezért nagyon hálásak vagyunk, de azt tudjuk mondani sajnos, hogy a diaszpóráról az elmúlt húsz évben nem kellő mértékben gondoskodott a magyar állam, és erre szeretném felhívni a figyelmüket, hogy a diaszpóra létszáma is legalább annyi, mint amennyi a Kárpát-medencei létszám, és velünk egy külön szervezetnek és többeknek kellene foglalkozni, és a mi igényeinkkel. Értsék meg azt, hogy például a cseh példát mondva, én azt mondom, hogy elvárjuk vagy szeretnénk azt látni, hogy az anyaország rólunk gondoskodik, de azért mi is tesszük a magunkét. Én például most magammal hoztam legalább négyezer dollárt, hogy szétosszam a Kárpát-medencében a kárpátaljai magyar iskolák számára, és azon kívül más dolgokat is támogatunk, tehát mi is hozzájárulunk az itteni helyzet javításához, tehát szeretnénk azt is, hogy Magyarország is hozzájáruljon, érezzük a

kölcsönös kapcsolatokat, az összetartozást. Erre van szükség. Köszönöm szépen. Ez a válaszom a feltett kérdésekre.

ELNÖK: Köszönöm szépen, elnök úr. Püspök úrnak adnám meg a szót.

SZABÓ SÁNDOR püspök: Köszönöm. Csóti György képviselő úr kérdésére válaszolva kapcsolódok rögtön a Kardos Béla elnök úr gondolatához, hogy említette azt, hogy nem kellő mértékben foglalkozott eddig a magyar állam a diaszpóra ügyekkel. Ez megváltozott tavalytól, a Diaszpóra Tanács megalakulásával. Hisszük azt, én hiszem azt, itt voltam, jelen voltam, és képviseltem egyházunkat ezen a Diaszpóra Tanács-megalakuláson, és nagy reménységgel indultunk el, és hiszem azt, hogy évek múlva nem ezt fogjuk majd elmondani, hogy nem kellőképpen foglalkozott a diaszpórával a magyar állam, hanem megadta azt, ami szükséges, bízunk benne.

Várjuk a fejleményeket. Ugye most még új, egy félévvel ezelőtt történt az esemény, és hisszük azt, hogy eredményes folytatása lesz. A Nemzeti Regiszterrel kapcsolatban szintén hasonló a gondolatom, mint Kardos Béla elnök úrnak. Jobban kellene propagálni, főleg a nagykövetségeken, a konzulátusokon keresztül. Ahol a konzulátus vagy a nagykövetség képviselői kapcsolatba kerülnek a diaszpóra tagjaival, ott hatásosabban lehet beszélni arról, hogy van egy ilyen lehetőség. Én az első perctől kezdve rajta vagyok. Egy ideig tudtam a password-öt, hogy hogyan tudok bemenni, de elfelejtettem, és most nehézségem van visszamenni rá. Ez sokaknál volt probléma, tehát újra regisztrálni kell, mert ezt most nem jegyeztem meg, de jelenleg ez az én technikai problémám, de ha közvetlenül rá lehetne menni a Nemzeti Regiszterre, nem kellene szó szerint beregisztrálni, azt gondolom, akkor még többen lennének. Talán ez is egy lehetőség lenne arra, hogy többeket találánánk rá.

Köszegi képviselő úr kérdésére válaszolva: valóban nagyon fontos a példaadás, ahogyan a brünni kolléga mondta az előbb. Elsősorban a családuknál kell elkezdni, hogy azután jó példaként tudjuk továbbadni azoknak, akiknek tanítjuk. Ez a mi családuknál így van, illetve így volt az első perctől kezdve. A feleségemmel vagyok itt, és ő az, akivel az egyházunknál, Los Angelesben is, minden helyen együtt próbáljuk megtenni a családuknál által is és a jó példán keresztül is a magyar nyelv ápolását, a kultúra ápolását. Feleségem a gyerekekkel foglalkozik, az egyháznál egyéb kulturális jellegű programok megszervezésével foglalkozik, tanítja a gyerekeket. Mi mindent megteszünk azért, hogy ennek a küldetésnek 100 százalékosan vagy még azon felül is eleget tegyünk, hogy ezt a küldetést betöltsük, és ezt nagyon fontosnak tartjuk. A legjobb példa az, hogy akkor, amikor a kisebbik fiúnk, aki sajnos már nincs velünk, a többi gyerekekkel együtt elkezdett magyarul tanulni, mert 4 éves korában került ki Magyarországról, és gondoljai voltak az írással, olvasással, feleségem megtanította őt, mert később került be a családba – mindkettőnknek ez a második házassága –, és megtanította a kisfiúnkat. Ez nagyon jó példa volt más gyerekeknek is a csoporton belül arra, hogy akik soha nem beszéltek magyarul, ők a mi fiúnk példáján keresztül és az erős ráhatás által szépen átvették a magyar nyelvet. Magyar verseket mondtak, magyar nyelvű szerepeket tanultak, és nagyon eredményesen folytatták ezt a munkát. Mind a mai napig megteszünk ezért mindent, hogy azon a helyen, ahol mi vagyunk, ezt a küldetésünket betöltsük.

Szili Katalin alelnök asszonynak az örökségeinkkel kapcsolatban szeretném elmondani, hogy most Ligonierben, Pennsylvániában működik a Bethlen Otthon – nem tudom, tudnak-e róla –, ott van egy nagy református központunk, amelyik most nagyon-nagyon felküzdötte magát. Tagja vagyunk az igazgató tanácsnak, és minden határozatukban részt veszek. 26 millió dollárral működik a Bethlen Otthon. Ez óriási, nagy dolog, mert eddig nagyon-nagyon mögötte volt az eddigi eredményeknek. Ennek egyik része lesz az, most lett elhatározva egy múzeum és egy archívum létrehozása a Bethlen Otthon épületeiben és területén belül, amelyik össze fogja gyűjteni egész Amerikában az egyházaktól vagy esetleg

más szervezetektől, ha odaküldik, a régi értékeket. Itt főleg iratokra gondolunk. Abszolút 21. századi modern technikával felszerelt, légkondicionált, és ilyen esetben a szabályok szerint megkövetelt módon lesz létrehozva ez az épületegyüttes, ezáltal megvalósíthatónak látszik az Amerikában működő egyházak örökségének a továbbadása, megőrzése.

Ugyancsak hasonlóan, amint a beszámolómban is említettem, New Brunswick, New Jersey-ben, az Amerikai Magyar Alapítvány hasonló módon működik, ahol szintén múzeum és archívum áll rendelkezésre, hatalmas mennyiségű anyaggal, ami a jövőre való tekintettel szintén egy nagy biztosíték az értékeink megőrzésére vonatkozóan.

Szávay képviselő úr kérdésére válaszolva: mi készek vagyunk fogadni a Magyarországról kivándorlókat. Eddig is mindig készek voltunk, sőt az egyházak voltak azok, amelyek az első pillanattól mindent megtettek az elmúlt időkben is, az elmúlt évszázadban is. Valóban nagyon sokan vannak, akik ebben az új kivándorlási hullámban vannak, és szintén a beszámolómban említettem, hogy ez már nem politikai vagy ilyen jellegű okok miatt történik, hanem, ahogyan itt is tudjuk, ennek gazdasági okai vannak. Kész terveink nincsenek, ez mindig esetleges, tehát amikor jönnek a kivándorlók, mi minden lehetőséget megadunk. A mi egyházunknál, Ontario nevű városban, ahol én szolgálok, Los Angeles-től 40 mérföldre, azaz 60 kilométerre – ez nem tévesztendő össze a kanadai tartománnyal, ez egy kisváros, Los Angeles külvárosa –, ott most az egyházunknak egy 32 lakásos apartman komplexuma van, tulajdonképpen ez tartja el az egyházunkat, mert az egyházunknál a híveink nem lennének képesek az adományokból fenntartani az egész rendszert. Egy 5 holdas területünk van, amelyen két templom, egy közösségi terem és az apartmanjaink vannak. Sajnos, most éppen vannak üres apartmanjaink, éppen az ottani gazdasági helyzet miatt többen nem jelentkeznek. Azért, hogy ezeket az apartmanokat kihasználjuk, felkészítettük az apartmanokat hotelszerű berendezéssel, és készek vagyunk arra, hogyha Magyarországról turisták vagy kivándorlók érkeznek, és hozzánk szeretnének eljönni, akkor fogadni tudjuk őket. Erre tehát mi készek vagyunk, de azoknak, amint a beszámolómban szintén említettem, akik kijönnek Magyarországról, nem az az első dolguk, hogy az egyházakhoz menjenek el, és azoknak sem az volt az első dolguk, akik az elszakított területekről érkeztek, hogy az egyházakkal keresték volna a kapcsolatot. Ugyanezt folytatják ott is. Ha esetleg nagyon-nagyon megszorulnak, akkor találnak meg bennünket, pénzt vagy szállást kérnek, és ott vannak nálunk, ami a múltban nagyon sokszor megtörtént, nagy-nagy ígéretéssel, hogyha majd jobb lesz a sorsuk, jobbak lesznek az életkörülményeik, akkor majd visszatérnek az egyházhoz, de ezt még soha nem tették meg vagy csak nagyon-nagyon ritkán, 99,9 százalékban nem tették meg. Mi készek vagyunk, tehát megvannak a lehetőségeink, az anyagi hátterünk is arra, hogy fogadjuk őket. Bár csak lennének, mi nagy örömmel tennénk meg ezt a szolgálatot is, mert hozzátartozik a misszióinkhoz.

Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen, püspök úr. Elnök úré a szó. Parancsoljon!

LELOVICS PÁL, a Brünni Magyar Polgári Egyesület elnöke: A Nemzeti Regiszterrel kezdeném. A Nemzeti Regiszteren a Brünni Magyar Polgári Egyesület rajta van magyarul és angol fordításban is, amit tulajdonképpen a bátyámnak köszönhetek, aki megírta a peredi csata történetét, az 1848-1849-es harcokét. Azt nem tudjuk, hogy figyelik-e, mert ez mindenkinek a saját ügye, úgyhogy nem tudjuk megkérdezni, hogy nézte-e, vagy nem nézte, de valószínűleg figyelik, főleg azt a részt, ahol nem kell bejelentkezni. Mivel régebben eléggé rossz tapasztalat volt amiatt, ha valaki feliratkozott valahová, igaz, azt mondták, ezt nem tudja meg senki, de vannak olyan dolgok, hogyha valaki valamit akar, akármit, akár bűnügyet is, mindent meg lehet tudni. Lehet, hogy ezért sokan bizalmatlanok, hogy feliratkozzanak, és a nevüket adják hozzá. Megnézik, de csak azt a részt, ami nyilvános. Így van az

állampolgársággal is amúgy. Ugye nagyon sokan azért nem is, hogy nehogy véletlenül valaki megtudja. Vagy törvényes vagy nem törvényes. Amúgy én cseh állampolgár vagyok, és szavaztam Szlovákiában és Csehországban is, és a közigazgatási választásokon itt is, úgyhogy csak a törvényes módot meg kell találni. A törvények nagyon sokra adnak lehetőséget.

Az elhivatottság továbbadása. Már említettem a példát, de ennek az értékelése is nagyon fontos. Én 13 évig voltam tagja a Cseh és Morvaországi Magyarok Egyesületének, egy évig elnöke voltam. Nagyon sok rendezvényen részt vettem, egy fillér jövedelem ebből nem volt, és egy olyan vegyesházasságban, ahol a gyerekek látják, hogy az apjuk megy, anyagi áldozatokat, időt áldoz rá, és egy olyan szervezet kapja a kisebbségi díjat, amelynek az országos elnökhelyettese, mikor megszavazták a magyar kettős állampolgárságot, és egy újságíró riportot készített vele, akkor azt mondta, hogy „a magyar útleveél nekünk nem ad”, mondja egy cseh magyar. Én beszéltem több képviselővel, csehországgal, mert Csehországban is tiltott a kettős állampolgárság, beszéltem velük, és azt mondták, hogy ezt valószínűleg csak te akarod, mert a csehországi magyarok nem akarják, mert újságban olvastuk ezt a cikket. Felhívtam Logos Palatát e cikk kapcsán, és azt mondta, hogy igen, őt is meglepte ez a langyos hangvétel, amit ettől az embertől kapott, aki a kitelepítéseket is csak egy intermezzónak nevezte. Erről ennyi. És ha én teszem a dolgomat, és tulajdonképpen a kisebbségi díjat egy ilyen szervezet kapja, azt mondják, hogy csak bolondítod magad, úgysem vesznek észre. Amúgy a segítségnyújtásomat megírtam Répás Zsuzsának is, aki 2010 novemberében megköszönt mindent nagyon szépen, de azóta se semmi. Ott volt a hungarológiai konferencián, és megkérdeztem, hogy a csehországi magyarokat hová veszik, a nyugati diaszpórába vagy pedig a Felvidékhez. Mert tulajdonképpen mi, ha úgy veszem, a felvidéki magyarságnak a diaszpórája vagyunk. Nem tartozunk klasszikusan Nyugat-Európához, és ő akkor elkezdte mondani, hogy igen, merthogy a szervezetünk tagja a Nyugat-Európai Magyarok Szövetségének. Mondom, egy kicsikét álljunk meg, mert ön a harcsáról beszél, mi meg a Marcáról. Ez megérthető dolog lenne akkor, hogyha nem egy profi emberről lenne szó. Összehasonlíthatnám, mintha egy orvos a jobb láb helyett a bal lábát vágja le valakinek. Erről ennyi.

Úgyhogy elég nehéz így elhivatottságot továbbadni, mert a visszajelzés nagyon-nagyon nem úgy van, ahogy az egyszerű emberek... mert itt az, hogyha valaki színházat játszik, azt észreveszik rögtön, de aki teszi a dolgát csöndben, azt egyáltalán nem veszik észre. A szavakra többet adnak, mint a tettekre.

Hogy van-e a CSMMSZ-szel kapcsolat? Hát csak felolvasom az alapszabályzatunk kezdetét: „A Brünni Magyar Polgári Egyesület egy teljesen önkéntesen alakuló, önfinanszírozású, a Cseh Köztársaság belügyminisztériumánál bejegyzett országos hatáskörű, morvaországi Brünnben székelő magyar civil szervezet. Az egyesület rendes tagjává válhat egy év pártoló tagság után minden 18. életévét betöltött személy, aki büntetlen előéletű, és betartja a tiszta erkölcsi normák szabályait, valamint, akinek a teljes jogú tagságát a tagsági gyűlés jóváhagyja. Az egyesület nem végez vállalkozói vagy más, ehhez hasonló gazdasági tevékenységet.” Ez már eleve kizárja az együttműködést egy szervezettel, akinek felolvastam, hogy milyen a gazdálkodása.

És hogy ilyen kommisziókban benne vannak, ezt most hallom először. Igaz, hogy a honlapjukon rajta van, hogy a CSMMSZ a csehországi magyarság ernyőszervezete, de ez csak önjelöltség. Nem tudok semmi egyezményről, hogy valaki megegyezett szóban vagy írásban, ugyanis minket nem szólított meg senki. Erről ennyit. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Megkérdezem képviselőtársaimat, hogy szeretnének-e még hozzászólni. *(Nincs jelentkező.)* Úgy látom, hogy nem. Akkor engedjék meg, hogy a magam és nyilván a bizottság minden tagja nevében is megköszönjem mai tájékoztatójukat, illetve sok évtizedes, többéves munkájukat. A bizottságunk nevében egy szerény kis

ajándékot, egy üveg bort hadd adjunk át, ez jelképes. Kardos Béla úrnak pedig egy oklevelet is az Új-Walesi Magyar Szövetség elnökeként végzett tevékenységéért, és további jó munkát és jó egészséget kívánok! Köszönöm szépen. *(Taps.)*

(Az ülés befejezésének időpontja: 15 óra 8 perc)

Potápi Árpád János
a bizottság elnöke

Jegyzőkönyvvezetők: Gálné Videk Györgyi és Lajtai Szilvia